

1r MAIG I NO ENS PARARAN

MOBILITZACIONS

En lluita contra els atacs
a l'ensenyament públic

STEPV

> pàg. 5

PROTESTES

Contra les retallades del
PP en la sanitat valenciana

INTERSINDICAL SALUT

> pàg. 6

ENTREVISTA

Daniel Raventós, President
de la Xarxa Renda Bàsica

MANEL ÀLAMO

> pàg. 7

REPORTATGE

La revolta del
camp valencià

JOSEP SANCHIS (LA UNIÓ)

> pàg. 16

EDITORIAL

Per l'empoderament de la classe treballadora

Aquest Primer de Maig hem de prendre els carrers. Hem d'omplir-los amb les reivindicacions de la classe treballadora perquè el panorama que tenim al davant no ens permet ser gens optimistes.

Assistim a l'afonament del model productiu valencià. Un dels exemples més sagnants el tenim en el sector de l'automoció. Les treballadores i treballadors de Ford Almussafes viuen temps incerts. La companyia estatunidenca no s'ha compromés a les inversions necessàries per a garantir la viabilitat de la planta. Ja es parla d'un altre ERO que encara retallarà més la plantilla. El que resulta aborronador és que Ford fa i desfà amb multitud de subvencions públiques. L'Administració valenciana hauria d'exigir que tots eixos diners aprofitaren per a mantindre els llocs de treball.

El sector taulell de Castelló tampoc viu un bon moment. Durant el mes d'abril treballadores i treballadors del sector s'han mobilitzat per reclamar salaris i drets laborals dignes.

El camp valencià també ha esclatat. Les decisions d'Europa i les polítiques depredadores de les grans superfícies estan arruïnant el present i el futur de les treballadores i treballadors del sector agrícola. Intersindical Valenciana sempre ha defés els productes de proximitat perquè, a banda de mantindre un sector i conservar un paisatge tradicional, aposta per un model més sostenible.

Tot açò és produeix enmig d'un context sociopolític molt advers. PP i Vox han pres les institucions valencianes amb mà de ferro. Acaben de perpetrar el pitjor atac contra el valencià en l'ensenyament des de la Transició. En sanitat, ja anuncien retallades que perjudicaran els i les professionals de la salut i també la ciutadania. Substituiran la llei de memòria històrica per una altra que diuen de «concordia», com si fora equiparable la dictadura militar de Franco amb la Segona República, una etapa plenament democràtica. Reduiran recursos a l'Agència Antifrau, perquè els defraudadors campen lliures. I també han anunciat canvis en À Punt perquè la radiotelevisió pública valenciana torne a ser l'òrgan manipulador que va ser Canal 9. Tristament, també hem assistit a agressions ultres, com les que es van produir en les festes de la Magdalena de Castelló.

Per açò hem de mobilitzar-nos. Intersindical Valenciana és el sindicat que més creix al País Valencià. L'única alternativa al sindicalisme oficial que pacta amb governs i patronals donant l'esquena a treballadores i treballadors. Cal construir moviments unitaris de lluita i de resistència. Des d'Intersindical Valenciana tenim ben clar que hem de treballar per fer-ho possible: per la mobilització, la conscienciació i l'empoderament de la classe treballadora.

“

Cal construir moviments unitaris de lluita i de resistència

MANIFEST PRIMER DE MAIG 2024

Intersindical Valenciana a la manifestació de l'1 de Maig de 2023

NO ENS PARARAN

Ara fa un any que la bèstia es va despertar. El malson, tristament, s'ha fet realitat. La ultradreta ha arribat a les institucions valencianes. I, sense cap dissimulació, han començat a eliminar bona part dels guanys aconseguits per la classe treballadora en les dos legislatures anteriors. Ja han esmolat les tisores per a retallar els pressupostos i aprimar uns serveis públics que estaven necessitats de més i millors inversions. No és cap sorpresa perquè ja els coneixem. Cada vegada que la dreta arriba al poder sabem quines són les seues prioritats: les del capital i la patronal.

Ens esperen temps complicats. Però no tenim por. No ens faran claudicar. No cedirem ni un sol mil·límetre en la defensa dels nostres drets com a classe treballadora i com a poble. Per les venes ens circula la sang de moltes generacions prèvies que, literalment, es van deixar la pell perquè poguérem gaudir d'una vida millor. És hora de plantar-nos, d'agafar-nos les mans, d'alçar els punys i de caminar junts per fer front a tot el que vinga.

Des de la Intersindical Valenciana exigim condicions laborals dignes. Amb salaris adequats per a afrontar el cost de vida actual i uns horaris que permeten la conciliació professional, personal i familiar. Reclamem que s'acabe la bretxa de gènere, perquè no és just que hui dia les dones encara cobrem, aproximadament, un 20% menys que els nostres companys. Ara, més que mai, davant els intents negacionistes de la ultradreta, cal reforçar les reivindicacions feministes.

Demanem pensions dignes, justes i públiques. No hem de fer cas dels cants de sirena que parlen de les bondats dels plans de pensions privats. Només beneficiem les entitats bancàries i aquells sectors de la població que poden permetre's el luxe d'estalviar sense que això els supose una càrrega en el pressupost

familiar. En eixe sentit, és fonamental comptar amb un sector públic fort. No podem deixar les polítiques assistencials en mans privades, perquè la prioritat mai no seran les persones, sinó guanyar diners.

El Sindicat també està compromés amb un model productiu més sostenible. Tots els indicadors científics evidencien que el canvi climàtic és imparabile; estem ja, de fet, en una emergència climàtica. Cal apostar per polítiques mediambientals efectives i per models energètics que no hipotequen el futur de les pròximes generacions. Només tenim un planeta i tenim l'obligació de cuidar-lo.

D'altra banda, ens preocupa molt el context internacional actual. Per eixe motiu, exigim a tots els dirigents mundials que treballen per la construcció d'un món lliure, més just i sense guerres. Ja n'hi ha prou de plegar-se als interessos de la indústria armamentística o als dictats de la geopolítica per damunt de la justícia. Fins a quan quedarà impune el genocidi que Israel està perpetrant a Gaza?

I tot això sense oblidar que ací estem i ací vivim, al País Valencià. Ja és hora de corregir el greuge fiscal històric que patim valencianes i valencians, sense rebre a canvi el finançament que ens correspon. Ens hem cansat d'ofrenar noves i velles glòries. I enguany, que es compleixen cent anys del

naixement de Vicent Andrés Estellés, el poeta valencià més gran des d'Ausiàs March, hem de cridar ben fort que volem viure plenament en valencià.

Companyes i companys, ni un pas arrere en la defensa dels nostres drets. Plantarem cara. No ens pararan. Visca la lluita de la classe treballadora! Visca el País Valencià!

“

Ens esperen temps complicats. Però no tenim por. No cedirem ni un sol mil·límetre en la defensa dels nostres drets com a classe treballadora i com a poble

INTERSINDICAL
VALENCIANA

INTERSINDICAL
ÈPOCA II – Núm. 85 – maig 2024

EDITA: INTERSINDICAL VALENCIANA
DIRECCIÓ: Manel Àlamo
COORDINACIÓ: Clara Esteve
INTERSINDICAL DONES: Alhaya Talavera
CAP DE REDACCIÓ: Clara Esteve
DISSENY I MAQUETACIÓ: JuanRa Ortiz, Òscar Rosalen

AUDIOVISUALS: Manel Àlamo, Clara Esteve i Vicent X. Contrí
CORRECCIÓ LINGÜÍSTICA: Antoni Soriano
WEB: Merche Arráez
CONSELL DE REDACCIÓ: Manel Àlamo, Beatriu Cardona, Vicent X. Contrí, Clara Esteve, Cristóbal Gallardo, Eva López i Marco Llerena.
COL-LABORACIONS: Marc Candela, Beatriu Cardona i Prats, Josep Vicent Codonyer Soria, Rocio Enriquez, Cristóbal Gallardo, José Luis González Meseguer, Pablo Gutiérrez del Àlamo, Lola Navarro, Xavier Nogués, Maria Montiel Roca, Mari Carmen Salcedo, Xema Sánchez Alcón, Josep Sanchis, Tere Savall, Arsen Shvets, Begoña Siles Ojeda.

ADMINISTRACIÓ I REDACCIÓ: Juan de Mena, 18, bxs. 46008 València. Tel. 96 391 91 47 · Fax 96 392 43 34
allioi.stepv@intersindical.org

TIRATGE: 17.000 exemplars
ISSN: 1699-4809
DIPÒSIT LEGAL: V-807-2000
FRANQUEIG CONCERTAT: 46/196

INTERSINDICAL VALENCIANA
www.intersindical.org
ALACANT: Glorieta Poeta Vicente Mogica, 5-12. 03005. Tel. 965 98 51 65
ALCOI: Alcoleja, 5. Tel. 690 158 689
ALZIRA: Plaça del Sufragi 11, Ent A i B. 46600. Tel. 96 240 02 21
ELX: Maximilià Thous, 121-B. 03201. Tel. 966 22 56 16
CASTELLÓ: Marqués de Valverde, 8. 12003. Tel. 964 26 90 94
VALL D'UIXÓ: Avinguda Jaume I, 31 E (entresol), 12600. Tel. 632 416 139
GANDIA: Av. d'Alacant, 18-1r. 46701. Tel. i fax. 962950754
VALENCIA: Juan de Mena, 18, bxs. 46008. Tel. 96 391 91 47
BUNYOL: Pl. Layana 1b. 46360. Tel. 960 823 260
XÀTIVA: Portal del Lleó, 8, 2a. 46800. Tel. 96 228 30 67

Amb la col·laboració de la
Conselleria d'Educació,
Investigació, Cultura i Esport:

SEMPRE
TEUA
La teua llengua

GENERALITAT
VALENCIANA

INFÀNCIA EN RISC

Foto: https://commons.wikimedia.org/wiki/User_talk:Bibekgaire14

LA POBRESA INFANTIL TORNA A CRÉIXER FINS AL 29%, LA PITJOR XIFRA DES DE 2016

L'Estat espanyol no és capaç de modificar la taxa de menors que es troben en risc de pobresa. En 2008 l'INE recollia que era el 27,3%. La dada de febrer passat va ser de 28,9%. Ens hem acostumat al fet que un terç de les xiquetes i els xiquets siguin pobres. Les polítiques, o són inexistents o ineficaces.

PABLO GUTIÉRREZ DEL ÁLAMO
PERIODISTA I DIRECTOR DE
EL DIARIO DE LA EDUCACIÓN

Malgrat l'augment de l'SMI o la creació de l'ingrés mínim vital, cada vegada hi ha més xiquetes i xiquets en risc de pobresa social. La pujada de l'IPC i del preu de l'habitatge fan de contrapés a aquests avanços socials.

L'exministre José Luis Ábalos va dir que «l'habitatge és un dret, però també un bé de mercat que genera activitat econòmica». És clar, per a justificar no fer res, quan és important que les administracions intervinguen un mercat en plena ona especulativa

Hi ha un Ministeri de Joventut i Infància, com va haver-hi un Alt Comissionat contra la Pobresa Infantil. Aquest va calcular que l'Estat gasta 63.000 milions anuals en els problemes derivats de la pobresa. De moment, pareix no haver millorat res.

En l'anterior legislatura es va anunciar la universalització del 0-3. Una etapa clau per al desenvolupament cognitiu que pot mitigar les desigualtats de partida de les famílies. Pareix insuficient. Moltes administracions no fan l'aposta necessària. Milers d'infants no acudeixen a escoles infantils. Entre les raons, el cost. Centenars d'euros al mes és una cosa que no moltes llars poden permetre's. Esperaran fins als dos o tres anys per a entrar en un col·legi. Algunes autonomies, de fet, penalitzen l'accés a les famílies amb membres desocupats perquè poden fer-se càrrec del menor.

L'accés a una menjada diària saludable és un altre dels punts en els quals diverses organitzacions posen el focus per a pal·liar els efectes de la pobresa infantil. Cada territori té un sistema de menjadors i de beques i ajudes. ONG com Educo asseguren que la major part del cost l'assumeixen les famílies, algunes de les quals arriben a renunciar-hi pel seu elevat preu. L'ONG va calcular en poc més de 1.000

milions el cost de donar menjar als 2 milions de xiquetes i xiquets de primària dels centres públics. A més, va concloure que només l'11% de les nenes i nens escolaritzats tenen beca a pesar que són el triple els qui es troben en situació de pobresa.

La inflació ha posat contra les cordes la major part del país. Fa uns dies, Juan Roig, amo de Mercadona, anunciava un augment dels beneficis del 40%, fins a superar els 1.000 milions. Paral·lelament, el preu de l'oli d'oliva s'ha multiplicat per tres en dos anys. Vet ací un nou cas de *cultura de l'esforç*. I mentrestant, milers de criatures empobrides i pobres (el matis és important: la pobresa s'hereta, i, a més, s'estimula amb polítiques depredadores) no fan prou. Les seues famílies, es veu que tampoc.

Els pobres són un recordatori del que passarà si no t'esforces prou. *La cultura de l'esforç* passa per damunt de la vida de milions de persones (2,4 milions de menors, per a ser exactes) i n'individualitza les solucions. El problema, sent social, es converteix en personal.

Però hi ha hagut i hi ha mostres de suport col·lectiu: des de plataformes com la PAH o el Sindicat d'Inquilines, a les mostres de suport mutu durant el confinament, quan milers de persones es van organitzar per a repartir menjar.

La societat civil organitzada té capacitat de mobilització i de pressió. És important

que no desistisca de la seua obstinació perquè la política responga als problemes de les persones i no de les corporacions o dels interessos més o menys espuris d'uns pocs.

“

La cultura de l'esforç passa per damunt de la vida de milions de persones (2,4 milions de menors, per a ser exactes) i n'individualitza les solucions

HABITATGE

Imatge de la concentració de la PAH del 25 de març al Palau de la Generalitat

L'ESPANTOSA EMERGÈNCIA RESIDENCIAL SOSCAVA LA NOSTRA SOCIETAT (DEMOCRÀTICA)

MARI CARMEN SALCEDO SANCHIS I JOSÉ LUIS GONZÁLEZ MESEGUER
MEMBRES DE LA PAH

Vivim una etapa dramàtica en què el capital especulatiu estatal i internacional està atacant de manera implacable al dret de l'habitatge. La Llei 2/2017 per la funció social de l'habitatge al País Valencià, els decrets que la desenvolupen i l'anomenat escut social, i la Llei 12/2023 pel dret a l'habitatge de l'Estat, han pal·liat lleument aquesta situació. Per desgràcia, l'habitatge ha sigut i serà una mercaderia per a donar diners i especular. Hem trobat a faltar que els governs progressistes atengueren les nombroses propostes de les organitzacions que formen la plataforma Iniciativa per una Llei que Garantisca el Dret a l'Habitatge. I ara, amb l'arribada de la dreta a les institucions, pareix que no posaran en marxa cap d'aquestes mesures tan necessàries i urgents.

Cal posar límits al capital especulatiu insaciabile. Només resoldrem el problema si apostem sense titubejos pels drets humans i pel respecte a la vida de la gent i del planeta. O això o el caos. El que no podem assumir de cap de les maneres és que, mentre creix sense límit la despesa militar, no hi ha fons per a habitatges. El nostre parc públic és més que insignificant, a penes un 0,6%. Per contra, hi ha milions d'habitatges buits (3,8 en l'estat, segons l'INI). No hi ha

“

Cal posar límits al capital especulatiu insaciabile. Només resoldrem el problema si apostem sense titubejos pels drets humans i pel respecte a la vida de la gent i del planeta

En el Registre de Demandants d'Habitatge Públic (dades d'abril de 2023) hi ha inscrites vora 16.000 famílies en tot el País Valencià. Una xifra que suposa un augment del 33% en a penes any i mig

ni tan sols una planificació per a satisfer la demanda social d'habitatges.

Des de la PAH fa 15 anys que lluitem en suport de les persones afectades per múltiples circumstàncies. Entre 2008 i 2023, s'han produït 203.956 desnonaments al País Valencià. Malauradament, el circ segueix: augmenta cada dia el nombre de persones que no poden fer front a la quota de lloguer per la pujada contínua de preus. L'especulació expulsa la gent dels barris. Per a la propietat és més lucratiu vendre els habitatges o transformar-les en apartaments turístics.

Aquest atac furibund al dret a l'habitatge que ja ha arribat a les classes mitjanes, constitueix una amenaça greu per als sectors de la població que es troben en risc de pobresa o d'exclusió social, que al País Valencià arriba fins al 29,6%, 3 punts per damunt de la mitjana espanyola. Afecta també la gent jove que, amb els salaris actuals, han de destinar més del 70% a llogar un habitatge o vora el 40%, si no tenen més remei que compartir pis. Per no parlar d'altres col·lectius, com les persones migrants o les dones majors. Tant els uns com les altres compten amb pocs recursos i, damunt, no se'ls dona cap ajuda perquè puguen viure dignament.

L'horitzó no és gens optimista, ni canviarà si no hi ha mesures contundents. A hores d'ara hi ha 7.261 procediments judicials pendents de resolució. I en el Registre de Demandants d'Habitatge Públic (dades d'abril de 2023) hi ha inscrites vora 16.000 famílies en tot el País Valencià. Una xifra que suposa un augment del 33% en a penes any i mig. Per no parlar de situacions límit: el passat 19 de març un home de 70 anys es va llevar la vida a Sabadell pocs minuts després de ser desnonat. Açò és intolerable.

Des de la PAH continuem treballant de valent per tractar de revertir aquesta dramàtica situació. El 25 de març ens vam concentrar davant del Palau de la Generalitat i vam lliurar un pla de xoc al president Carlos Mazón. Tindre un habitatge digne és un dret fonamental.

Plantarem Cara!
Salut i solidaritat

SECTOR PÚBLIC

SENTÈNCIA EUROPEA DEL TJUE SOBRE LABORALS EN FRAU DE LLEI: UN PAS MÉS AVANT

ENCARA QUE NO ÉS D'APLICACIÓ ETRICTA AL PERSONAL INTERÍ, JA APUNTA EL SENTIR DE LA JUSTÍCIA EUROPEA

El 22 de febrer es va fer un altre pas, i decidit, cap a una resolució del problema de la temporalitat en les administracions públiques de l'Estat espanyol. El Tribunal de Justícia de la Unió Europea, en resposta a una qüestió prejudicial sobre personal laboral amb contractes temporals en tres casos diferents de la Comunitat de Madrid, sentència que la solució de l'abús pot ser "la conversió d'eixos contractes temporals en contractes fixos" [sic].

BEATRIU CARDONA I PRATS
PORTAVEU D'INTERSINDICAL VALENCIANA

El que diu la sentència

Ha estat un pronunciament reconfortant alhora que esperat, i, val a dir, amb alguna sorpresa. No sorprén que es valide el fet que l'abús existeix, encara que els contractes siguin intermitents, i que les administracions l'han de solucionar. Açò va en la línia de la sentència del 19 de març del 2020, que va sacsejar milers de treballadores i treballadors del sector públic, quan ens acabaven de confinar.

D'aquella sentència —o, millor dit, d'una aplicació pessima d'aquella sentència—, va vindre, més d'un any després, primer l'RD-L 14/2021 i, una vaga i tràmit parlamentari després, la Llei 20/21, que incorporava una millora substancial: el concurs de mèrits com a porta a l'estabilitat.

Amb llums i ombres. Amb barems molt desiguals depenent del sector. Amb processos encara per resoldre en sanitat i administració, i amb processos ja resolts en educació. Amb processos no fets en les empreses públiques (el que es coneix com a sector públic instrumental) i per

al professorat associat de les universitats. Precisament aquests dos col·lectius, que són laborals temporals, estan interpel·lats per la sentència de febrer.

Però potser el més destacable és que el TJUE, en aquesta ocasió, es mulla més. Igual no tant explícitament com ens agradaria, però no deixa de ser destacable que afirme que la sanció de 20 dies per any treballat en cas de perdre el treball és insuficient i no representa sanció per a qui ha comés l'abús, que és qui contracta en frau de llei, és a dir, l'Administració; o que afirme que s'oposa als processos de consolidació que no tinguen en consideració el "caràcter abusiu de la utilització de tals contractes de duració determinada" [sic]. És més, va més enllà i indica que, si la legislació espanyola no preveu i evita l'abús de temporalitat i no transposa la clàusula 5 de la Directiva 1999/70, aleshores caldrà fer canvis.

El que NO diu la sentència

Contràriament al que hem vist en titulars de premsa, el TJUE no fa indefinides o fixes les persones interines. Com tampoc no ho

fan els concursos de mèrits: cal superar-los. L'aplicació estricta és per al personal laboral temporal de les administracions públiques (enteses de manera àmplia) i, de fet, des de pocs dies després de la seua publicació ja hi ha jutjats que estan aplicant-la i decretant fixesa. Encara no suficients per a crear-ne jurisprudència, però tot arribarà.

Igual que arribarà, més prompte que tard, una sentència en els mateixos termes per a

personal interí. És qüestió de temps. Cal, però, aprofitar aquest temps per a continuar mobilitzant les persones en frau de llei per a exigir modificacions legislatives que apliquen en el sector públic el que és la norma en el sector privat. Ni més ni menys.

“

Cal continuar mobilitzant les persones en frau de llei per a exigir modificacions legislatives que apliquen en el sector públic el que és la norma en el sector privat

STAS

LA FALTA D'ACORD SOCIAL DOMINA LA NEGOCIACIÓ

CRISTÓBAL GALLARDO
STAS-INTERSINDICAL

El passat 11 de març, convocats a la mesa sectorial de Funció Pública per aprovar l'oferta d'ocupació en la GVA, totes les organitzacions sindicals vam rebutjar la proposta de l'Administració per unanimitat. Tal com estava plantejada, i sense que se'ns donara cap altra alternativa de negociació, no podíem acceptar-la. L'oferta d'ocupació es vertebra com l'instrument de planificació estratègica fonamental per a la gestió dels recursos humans de la GVA, per la qual cosa entenem que s'hauria d'haver arribat a un consens necessari. Aquest escenari demostra, malauradament, la falta de diàleg social, que probablement marcarà la resta de legislatura.

Partíem d'una proposta que no respectava la legalitat: més de la meitat de les places ofertades no respectava el mínim que obliga la normativa a eixir per concurs oposició i no per oposició pura, i a més aquestes places fora de la taxa de reposició es basaven en la normativa de pressupostos prorrogada de l'any 2023 de dubtosa aplicació en el 2024, raó per la qual ha

necessitat una modificació legislativa perquè poguera tirar avant. Pareix que les portes de darrere els agraden més que el consens i el debat polític i social.

No hi ha cap justificació per a la vulneració dels drets del personal que tracta de dur a terme el Consell a colp de decret, fet que ens obliga a demanar el compliment de la legalitat via judicial, amb les conseqüències de responsabilitat patrimonial per a l'Administració per a dur a terme una mesura que atempta contra la legalitat i amb la pèrdua de credibilitat social que això comporta per a les nostres institucions.

Cal recordar que les treballadores i treballadors públics estem patint per part de l'Administració actual un maltractament encara més agreujat si és possible això des de l'inici de l'any. A la pèrdua de poder adquisitiu que arrastrem de vora el 13% que no s'actualitza com cal, cal afegir la falta d'oferta real de promoció interna, l'endarreriment *sine die* de l'aplicació de les 35 hores i la falta de diàleg social per a tractar els temes pendents de la legislatura com la resolució dels processos pendents, l'índex de la temporalitat, etc.

El pacte que signaren els sindicats per l'ocupació i la negociació col·lectiva, que

contempla unes actualitzacions salarials anuals, tampoc no s'està aplicant amb la celeritat que cal per a pal·liar els efectes de la inflació.

Respecte a la implantació de la jornada de 35 hores a la qual l'Estat va donar llum verda, aquesta administració mira cap a un altre costat. S'ha demanat la voluntat política per a implementar aquesta mesura que contribuiria de manera decisiva a millorar la conciliació personal i familiar en nombrosos àmbits de negociació, però no entenem l'oposició irracional que genera quan és matèria ja negociada i recollida a la normativa reguladora de les condicions de treball del personal públic.

“

Només ens queda la via reivindicativa més combativa per a mobilitzar el personal i no consentir cap pas arrere, així com també activar la negociació com a vehicle necessari per a la pau social i el desenvolupament social

No és menys important la inseguretats que s'està sotmetent les persones participants de les convocatòries consecutives 2018, 2021, 2022 i 2023 de què sols s'han resolt les de 2023. Així, sense saber si han superat les proves de la convocatòria anterior, s'han hagut de presentar a les següents; i tot, degut a l'afany de reclutament de personal nou per part de l'Administració.

Així les coses, no es vol valorar l'experiència per a l'accés a la Funció Pública i això es tradueix en una falta de professionalització en aquest sector tan cabdal. A açò s'afeg que trobem a faltar una proposta clara de formació per a aquest personal de nou ingrés. Considerem que el que es pretén és privatitzar aquesta formació, ja que han eliminat l'EVAP sense cap alternativa de gestió de la formació del personal de la GVA.

En definitiva, ens espera un panorama molt decebedor per a la resta de legislatura pel que fa a les treballadores i treballadors públics. Només ens queda la via reivindicativa més combativa per a mobilitzar el personal i no consentir cap pas arrere, així com també activar la negociació com a vehicle necessari per a la pau social i el desenvolupament social.

Concentració del personal de l'IVASS del passat 14 de novembre per exigir millors condicions laborals

STEPV

Marc Candela (STEPV) defensat en Les Corts la ILP per la baixada de les ràtios escolars

STEPV FA FRONT A TOTS ELS ATACS CONTRA L'ENSENYAMENT PÚBLIC

En pocs mesos, el govern del PP i Vox ha impulsat una llei que pretén acabar amb el valencià en l'educació, ha retallat el programa Edificant de construcció i reforma d'escoles i ha aprovat el Districte Únic que generarà discriminacions entre l'alumnat i beneficiarà l'ensenyament privat. Finalment, la majoria de dretes en les Corts ha rebutjat la Iniciativa Legislativa Popular, impulsada per STEPV, per a reduir les ràtios en les aules. Davant d'aquest panorama negre, el Sindicat s'erigeix com a mur de contenció de les polítiques d'ultradreta del Consell i inicia mobilitzacions.

L'ofensiva del govern de la Generalitat, que atempta contra l'ensenyament públic, no té precedents en la democràcia i ens fa viatjar a èpoques passades. En pocs mesos el Consell de PP i Vox ha decidit sepultar tots els avanços aconseguits en matèria educativa. La implantació del Districte Únic en els centres educatius generarà la segregació de l'alumnat i deixarà al descobert la realitat d'aquest sistema d'ingrés escolar: beneficis per a l'escola privada concertada que, al remat, triarà quin alumnat vol i que presumiblement serà el de les classes més potentes de la societat valenciana. Per altra banda, la nova llei educativa, que vol posar en marxa la Conselleria, margina el valencià en les aules, atés que l'ensenyament de la nostra llengua pot quedar reduït al màxim en les zones valencianoparlants i desapareixerà com a llengua vehicular en les comarques castellanoparlants.

Reducció de ràtios

La millora en la qualitat educativa també està en el punt de mira de PP i Vox. STEPV va reunir més de 23.000 signatures per a impulsar la iniciativa legislativa popular (ILP) perquè es tramitara en les Corts una reducció de la ràtio d'alumnes per aula. La mesura, fonamental per a oferir una atenció educativa adequada en classe, va ser rebutjada

per la majoria de dretes, mentre que PSPV i Compromís hi votaren a favor. STEPV, no obstant això, pressionarà també el Ministeri d'Educació perquè regule en la LOMLOE la reducció de ràtios en tot l'Estat.

Davant d'aquest escenari, cal sumar el malestar que manifesten ajuntaments i, la Confederació Gonçal Anaya —majoritària entre les mares i pares— per les retallades en el pla Edificant, un programa per a construir nous centres educatius i reformar aquells que estan més deteriorats. En els pressupostos de 2024 la Generalitat ha retallat en 121 milions d'euros la partida del pla Edificant.

Les mobilitzacions del Sindicat no s'han fet esperar i han començat les protestes al costat del professorat, de l'alumnat, dels ajuntaments i de les associacions de mares i pares. STEPV, en el darrer Consell Nacional, ha contemplat la convocatòria d'una vaga general en l'ensenyament. El sindicat anima

el professorat i el conjunt de la comunitat educativa i de la societat valenciana a mobilitzar-se per una educació pública, de qualitat, inclusiva, gratuïta i en valencià.

“

STEPV, en el darrer Consell Nacional, ha contemplat la convocatòria d'una vaga general en l'ensenyament

Concentració contra les agressions al professorat a la Conselleria d'Educació, el 26 de març

EL SINDICAT ES MOBILITZA CONTRA LES AGRESSIONS AL PROFESSORAT

STEPV RECLAMA, DES DE JUNY DE 2023, UN PROTOCOL PER FER FRONT A LA VIOLÈNCIA EN LES AULES I MÉS MESURES PER A ATENDRE L'ALUMNAT

STEPV ha exigit a la Conselleria d'Educació que acceleri la posada en marxa del protocol per a evitar noves agressions al professorat, com les patides recentment en els instituts de Vilallonga i de Xirivella. El Sindicat ha impulsat mobilitzacions en tots els centres i davant de la conselleria per denunciar la indefensió que pateixen els docents.

Sota el lema "Violència zero. Per un bon clima dins i fora de les aules", STEPV es va concentrar el passat 26 de març davant la seu de la Conselleria d'Educació, amb el suport de la Plataforma en Defensa de l'Ensenyament Públic. Hi van participar professores i professors de diferents centres educatius. "En juny vam negociar un

protocol d'agressions que no s'ha publicat encara i és el que estem reclamant des de l'inici de curs", apuntà Marc Candela, responsable d'Acció Sindical d'STEPV, a les portes de la Conselleria d'Educació. Igualment, el Sindicat reclama més mesures preventives per a evitar aquestes agressions, com la dotació de més personal especialitzat en els centres educatius.

Els comitès de seguretat i salut laboral del Sindicat, al tancament d'aquesta edició, havien rebut l'esborrany de l'esmentat protocol perquè es puguen fer aportacions i millores. El document final, entre altres aspectes, ha d'explicar al professorat com actuar davant d'una agressió patida en el centre escolar.

Cartells de la campanya VIOLÈNCIA ZERO

INTERSINDICAL SALUT

INTERSINDICAL SALUT I LA RESTA DE SINDICATS PLANTEN CARA A LES RETALLADES DEL PP EN LA SANITAT VALENCIANA

EN MARÇ ES VA ACORDAR UN CALENDARI CONJUNT DE MOBILITZACIONS CONTRA LA GESTIÓ DE MARCIANO GÓMEZ

La gestió del conseller de Sanitat, Marciano Gómez, ha posat en peu de guerra als representants sindicals de les treballadores i treballadors de la Sanitat Valenciana. Des d'Intersindical Salut es considera que és una reedició dels anys foscos dels anteriors governs del PP. El Sindicat no està d'acord amb les maneres autoritàries que evidencien els nous gestors de la Conselleria. Un exemple el tenim en l'aprovació, el passat mes de febrer, del Decret llei 2/2024 de mesures extraordinàries per a garantir l'assistència sanitària integral.

La Conselleria el va imposar de manera unilateral saltant-se tots els principis bàsics de negociació amb els representants legítims de les treballadores i treballadors. El conegut com a

decret de les «macroàrees» comporta una pèrdua de la qualitat assistencial a les persones usuàries i empitjora les condicions de treball del personal, ja que implica la mobilitat forçosa del personal entre centres sense garantir la cobertura de l'atenció en el centre d'origen, ni la continuïtat de les cures en les zones de difícil cobertura.

Com a resposta, el 5 de març tots els sindicats de la mesa sectorial, tret de CEMSAE i CSIF, es van concentrar davant del Palau de la Generalitat per demanar-ne la retirada. Intersindical Salut considera que atempta contra els drets de les treballadores i treballadors, posa en joc la conciliació de la vida familiar i laboral, i, a més, obri la possibilitat a la fuga de professionals a unes altres comunitats autònomes amb millors condicions laborals. El Sindicat considera que el problema de fons està en la falta de creació de places estructurals en les diferents categories laborals.

Imatge de la concentració al Palau de la Generalitat el passat 6 de març

Retallades en la sanitat pública valenciana
Juntament amb aquest decret, hi ha quatre qüestions més que han posat en alerta els sindicats. En primer lloc, la implantació del nou sistema de mòduls de reforç, amb una reducció del pressupost i del temps d'assistència a la ciutadania. S'obri la porta a l'increment de les llistes d'espera. En segon lloc, l'Administració valenciana no ha complert el compromís de les 1000 places d'increment de personal previstes per a l'any passat. La tercera qüestió fa referència al decret que regula la borsa per als grups A1 i A2, que abocarà a contractacions a dit. I, finalment, hi ha la tramposa negociació de la jornada de 35 hores. De nou, el personal sanitari valencià continuarà explotat.

Calendari de mobilitzacions
Com que la situació cada vegada és més insostenible, el passat 15 de març

Intersindical Salut, la Federació de Sanitat de CCOO i la Federació de Servis Públics d'UGT van mantindre una reunió. Les tres forces sindicals van suspendre la gestió de Marciano Gómez i van acordar un calendari de mobilitzacions conjuntes. Sota el lema «No a les retallades en la Sanitat Pública», el 23 d'abril davant les portes dels centres sanitaris valencians i el 30 d'abril en la Conselleria de Sanitat. En les pròximes dates continuaran les mobilitzacions: el 7 de maig es tornaran a concentrar davant els centres sanitaris i el 14 de maig portaran les reivindicacions al Palau de la Generalitat.

Cal posar fi a aquestes retallades en la sanitat pública valenciana. Cuidem les persones que ens cuiden.

PENSIONS

SEGUIM I SEGUIREM DEFENENT LES PENSIONS PÚBLIQUES!

TERE SAVALL MUÑOZ
UNIÓ PER LES PENSIONS-ALZIRA

La lluita pels drets és una lluita continuada i així ho demostren les i els pensionistes cada dilluns als carrers i places del país. I no sols en les concentracions, també en altres accions. A mode d'exemple, ressaltem les següents:

- Primera trobada de dones pensionistes que va organitzar la Comissió de la Dona de la COESPE al febrer, els dies 23 i 24, a Madrid. Hi participaren unes noranta dones de quasi totes les comunitats de l'Estat: Andalusia, Canàries, Múrcia, Catalunya, País Valencià, Aragó, Astúries, Galícia, Madrid, Castella-la Manxa, Castella i Lleó i Extremadura. Es

va fer una concentració davant del Congrés dels Diputats i Diputades, on es van entregar unes 7.500 firmes, i també es va fer una roda de premsa per a fer-nos més visibles. L'objectiu de la trobada era analitzar i debatre la situació de les dones pensionistes. Els temes que es tractaren en els grups de treball foren: les atencions a persones dependents, les pensions no contributives i les pensions mínimes, els complementos a mínims, la bretxa de gènere (en la vida professional i en les pensions) i les pensions de viudetat, en què s'ha reclamat cobrar el 100% de la pensió del cònjuge o parella (el 62% de les viudes tenen una pensió que no arriba als 650 €).

- Arreplega de firmes i conscienciació sobre els riscos que representen el plans de pensions d'empresa (PPE) per a la classe treballadora.

Imatge de la concentració del passat 18 de març a Alzira

Els PPE funcionen en realitat com un pla d'estalvi i poden, o no, donar interessos, perquè depenen de les oscil·lacions del mercat financer i poden fer fallida, raó per la qual es pot perdre tot el capital que s'ha depositat. Un altre aspecte negatiu és que els treballadors i treballadores podran, o no, renunciar-hi, en funció del que s'haja negociat entre la patronal i els sindicats majoritaris als convenis col·lectius. Els PPE beneficien les grans empreses (que tenen una reducció en les seues cotitzacions per cada persona treballadora) i els grups financers d'assegurances i de la banca (que seran els qui gestionaran els PPE i podran cobrar comissions per fer aquesta tasca). També beneficiaran les cúpules de les grans centrals sindicals, que formaran part de les comissions de control.

Per a manifestar la nostra oposició als PPE, vam fer concentracions davant de les tresorereries de la Seguretat Social en diversos pobles.

- Campanya per a reclamar els diners pagats de més a Hisenda, en concepte d'IRPF, de les persones que van treballar entre 1967 i 1978, que van cotitzar a mutualitats i a la SS i, per tant, van fer una doble cotització.
- Per als majors de 52 anys que cobren el subsidi de desocupació, hem rebutjat la disminució en cotitzacions socials del 125% al 100%, defenent el manteniment de les cotitzacions a l'alça.
- Hem explicat la pujada de les pensions mínimes: s'ha dit que era del 6,9% però açò és sols en el cas de tindre familiars a càrrec, per a qui no en té, que és la majoria de persones destinatàries de les pensions mínimes, ha sigut un augment del 5,5%.

Aquest és només un resum de les iniciatives que el moviment pensionista ha dut a terme en els últims temps. Perquè seguim i seguirem exigint i defenent les pensions i tot el que és públic!

ENTREVISTA / DANIEL RAVENTÓS, PRESIDENT DE LA XARXA RENDA BÀSICA

«Ningú no és lliure si no té l'existència material garantida»

Daniel Raventós és doctor en Ciències Econòmiques i professor titular de Sociologia en la Facultat d'Economia i Empresa de la Universitat de Barcelona. És un dels principals defensors de la renda bàsica. Va ser un dels fundadors de la Xarxa Renda Bàsica, que presideix en l'actualitat, i ha publicat nombrosos llibres per explicar-ne la viabilitat. Raventós defensa que l'aplicació de la renda bàsica acabaria amb la pobresa i posaria els fonaments d'una societat més lliure.

MANEL ÀLAMO
ÀREA DE PUBLICACIONS I COMUNICACIÓ

Què és la renda bàsica?

Hi ha diverses definicions, però la més senzilla és la següent: una assignació monetària pública, universal i incondicional.

«Universalitat» significa que inclús les persones que treballen també la cobrarien?

Diguem-ho més provocativament: si em preguntes si Amancio Ortega rebria la renda bàsica, la resposta és sí. Però pagaria molt més, via impostos, del que li tocaria rebre.

Quines diferències hi ha entre la renda bàsica i un altre tipus de subsidis?

Actualment, hi ha una sèrie de subsidis, com ara l'ingrés mínim vital. Per a cobrar-los has de complir algun tipus de condició: ser pobre, no arribar a determinat nivell de renda, estar en l'atur, etc. Malauradament, aquests subsidis condicionats han fracassat: no acaben amb la pobresa, tenen uns costos d'administració i de gestió immensos, i generen una estigmatització a la gent que els rep. Per posar-te un exemple de la seua ineficiència, es calcula que el 90% de

persones que haurien de rebre l'ingrés mínim vital, no l'han cobrat.

Per què va sorgir la idea de la renda bàsica?

Hi ha moltes raons que justifiquen l'aplicació d'una renda bàsica. Tècnicament, com demostren els números, és factible.

Però, fonamentalment, perquè és justa: ningú no és lliure si no té l'existència material garantida. Aleshores, la renda bàsica seria una forma de fer-ho possible, que és la condició necessària per a la llibertat.

“

Malauradament, els subsidis condicionats han fracassat: no acaben amb la pobresa, tenen uns costos d'administració i de gestió immensos, i generen una estigmatització a la gent que els rep

Com es financaria?

En termes de PIB, a l'Estat espanyol suposaria invertir-ne entre el 0,98 i l'1,27%. Per finançar-la caldria, en primer lloc, una reforma de l'IRPF. En l'actualitat, aquest impost no redistribueix

la riquesa com caldria. Amb la reforma que proposem, se suprimirien totes les bonificacions i totes les deduccions, a banda d'estalviar una sèrie de despeses que a hores d'ara té l'Estat: totes les assignacions públiques monetàries inferiors a la renda bàsica desapareixerien. Amb aquest canvi del model fiscal, el 80% de la població guanyaria, perquè ens situaríem al nivell dels països nòrdics europeus.

També s'hauria d'aplicar un impost a les grans fortunes (afectaria unes 410.000 persones a l'Estat espanyol, menys de l'1% de la població). Els més rics pagarien més, lògicament, però vaja, Amancio Ortega continuaria sent immensament ric després de pagar aquest impost.

Quins efectes positius rebria immediatament la ciutadania?

El més immediat és que s'eliminarà la pobresa. I després, com l'existència material estaria coberta, viuríem en una societat més lliure. Aquest últim aspecte el tenen clar alguns sectors de la dreta. Fa uns anys un directiu de la patronal catalana –que és de les més dures del món– em va reconèixer que, si férem números, la renda bàsica ix. Però que la classe treballadora tindria una llibertat que no té ara. Per tant, no els interessa.

Es pot quantificar en diners la renda bàsica?

Sí, és igual al llindar de la pobresa. És a dir, el 60% del PIB per càpita de la zona on l'apliquem. Si una persona no arriba a aquest percentatge, és una persona pobre. Perquè tingues una idea, a l'Estat espanyol, un 20% de la població és oficialment pobre, que és una xifra aborronadora.

Posar en marxa una renda bàsica implicaria retallar recursos, per exemple, en educació, sanitat o pensions?

En absolut. Ni tan sols proposem llevar un euro a la Casa del Rei ni a l'exèrcit (actualment l'Estat espanyol gasta el 2,1% del pressupost –real– en l'exèrcit). No tocaríem res de tot això. I molt menys d'allò realment important com són l'educació, la sanitat o les pensions.

S'ha aplicat ja en alguns països? Quin balanç se'n podria fer?

L'únic lloc del món on s'ha aplicat, tot i que amb un sistema de finançament molt particular –que difereix molt del que nosaltres plantejarem– és Alaska. Ells tenen una fundació semipública que reparteix entre tota la població els beneficis que extrauen del petroli. La quantia que reben depèn dels beneficis que obtinga la fundació. L'any que més han repartit ha sigut uns 2.300 dòlars per persona i any. Els resultats han sigut tan positius que no hi ha cap partit polític, ni de dretes ni d'esquerres, que la vullguen llevar. Gràcies a aquesta mesura simple, sense reforma fiscal, s'ha aconseguit que Alaska siga l'estat més igualitari dels EUA.

Quins suports té la renda bàsica actualment, tant a l'Estat espanyol com a la resta del món?

Hi ha organitzacions polítiques que la duïen en el seu programa i després, per les raons que siguin, l'han abandonat. A Catalunya, tenim dos partits que hi donen suport: Esquerra Republicana i la CUP. La dreta que dona suport a la renda bàsica és només filosòfica, no política. Però sembla que els partits que la defensen, en arribar al poder, se n'obliden. Entre altres coses perquè significaria tocar moltes coses del sistema actual. Caldria tindre uns polítics fets d'una pasta especial.

Quant als sindicats, a l'Estat espanyol, la renda bàsica la defensen organitzacions, com ara la IAC (a Catalunya), la Intersindical Valenciana, la CGT o el sindicat basc ESK. CCOO i UGT, tot i que hi tenen gent a favor, oficialment, hi estan en contra. Tot el que no siga el treball assalariat –per miserable que siga– no els interessa.

Ara bé, cal dir que des de la pandèmia, s'ha fet un salt qualitatiu. A banda de col·lectius de joves, de dones o de malalties mentals, personalitats com el papa, el secretari general de l'ONU o el mateix Financial Times, que representa el món més ortodox de l'economia, s'hi han pronunciat

a favor. Aquest periòdic, en un editorial, va afirmar que «coses estrambòtiques com un impost a les grans fortunes o una renda bàsica, haurem de començar a tindre-les en compte». Inclús, alguns economistes contraris a la renda bàsica van proposar que s'aplicara, almenys mentre durara la pandèmia. Per contra, el que es va aplicar va ser el fracàs de l'ingrés mínim vital.

“
Un directiu de la patronal catalana em va reconèixer que, si férem números, la renda bàsica ix. Però que la classe treballadora tindria una llibertat que no té ara

Gràcies a aquesta mesura s'ha aconseguit que Alaska siga l'estat més igualitari dels EUA

ICS-INTERSINDICAL VALENCIANA

EL SECTOR DE LA NETEJA, EN EL POU DE LA PRECARIETAT

ICS-INTERSINDICAL VALENCIANA

La situació que viuen les treballadores i els treballadors de les empreses de neteja del País Valencià està lluny d'eixir de la precarietat laboral. Si fem un repàs als convenis col·lectius de les demarcacions d'Alacant, València i Castelló comprovarem que els jornals encara estan per davall del salari mínim interprofessional (SMI).

Aquest 2024, l'SMI se situa a l'Estat espanyol en 15.876 euros anuals repartits en 14 pagues de 1.134 euros, una xifra que no és complexa, segons els darrers convenis col·lectius de neteja d'edificis i locals d'Alacant, València i Castelló. Les comarques d'Alacant són les que més s'allunyen de l'SMI amb una quantitat

anual a percebre de 14.400 euros. A Castelló, el salari arriba als 14.532,83 i, en la demarcació de València, el conveni se situa en 14.923,5 euros a l'any.

“

«És un col·lectiu feminitzat i molt precari, puix moltes de les treballadores no tenen un contracte a temps complet, un aspecte que se suma a la insuficiència dels salaris»

Marco Llerena (Àrea d'Acció Sindical d'ICS-Iv) denuncia que la situació no millora «en un col·lectiu feminitzat i molt precari, puix moltes de les treballadores no tenen un contracte a

temps complet, un aspecte que se suma a la insuficiència dels salaris». De fet, des del Sindicat no paren de reclamar millores per a les treballadores que hi acudeixen demanant ajuda davant d'una situació insostenible.

Subrogacions i impagaments

Un altre dels aspectes a destacar del sector de la neteja és el de la subrogació, que permet que treballadores i treballadors continuen ocupant el seu lloc de treball quan canvia

l'empresa que ofereix els serveis a qualsevol entitat o administració pública. Un avanç en tota regla, però, amb tot, els problemes continuen produint-se. En els edificis que pertanyen a institucions públiques, les administracions haurien de vetlar perquè es complisquen les condicions laborals. En els darrers anys, no són pocs els exemples d'empreses que han aconseguit guanyar un concurs i després deixen de pagar a les netejadores i els netejadors per a entrar, finalment, en fallida. El darrer cas, l'hem conegut enguany en la plantilla de la neteja de les Corts Valencianes. Un total de 15 treballadores i treballadors han estat sense cobrar durant cinc mesos. Per a resoldre el problema les Corts han hagut de formalitzar un contracte d'emergència per a mantindre netes les dependències del Palau de Benicarló i perquè la plantilla cobrara pel seu treball.

Els salaris anuals del sector de la neteja en edificis i locals

SALARI MÍNIM INTERPROFSSIONAL	COMARQUES DE CASTELLÓ	COMARQUES D'ALACANT	COMARQUES DE VALÈNCIA
15.876 euros	14.532,83 euros	14.400 euros	14.923,5

STM FORD ALMUSSAFES

LA PLANTILLA DE FORD PATEIX UNA PÈRDUA BRUTAL DE PODER ADQUISITIU

STM FORD ALMUSSAFES

Enfront de les pujades salarials de la resta de fàbriques d'automoció de l'Estat, a Ford Almussafes continuem esperant que, des d'UGT (signant de «l'acord de la vergonya» que ja hem comentat en articles anteriors), expliquen a la plantilla per què van signar que els treballadors i treballadores comencem l'any 2026 cobrant exactament el mateix que en gener del 2021. I això acompanyat d'una dràstica reducció de la plantilla en últims quatre anys, un augment de jornada de 15 minuts a partir del 2025 i amb dissabtes obligatoris.

Això sí, després, sense cap pudor, eixes mateixes persones delegades afirmen que a escala estatal lluiten perquè no es perda poder adquisitiu. Des de

l'STM no entenem com poden presumir d'això, ja que és el mínim que ha de fer qualsevol organització sindical que veritablement defenga els drets de les plantilles a les quals representen. I, per tant, és el mínim també que haurien d'haver exigit per a Ford Almussafes, tal com sostenia l'STM.

Podran anomenar-ho com vullguen o fins i tot adornar amb paraules boniques les pagues no consolidables que ens donen, però les dades són les que són, i ens demostren i certifiquen que estem patint una pèrdua brutal de poder adquisitiu. Ens trobem ja a mitjan camí dels quatre anys que dura l'acord (de 2022 a 2025), i ja podem dir que, amb l'IPC de 2022 (5,7%) i de 2023 (3,5%), hem perdut prop d'un 10% de poder adquisitiu. A la pèrdua, ja irreversible, caldrà afegir-li tot el que puguen els preus en 2024 i en 2025. Si es confirmen

“

Ens trobem ja a mitjan camí dels quatre anys que dura l'acord (de 2022 a 2025), i ja podem dir que, amb l'IPC de 2022 (5,7%) i de 2023 (3,5%), hem perdut prop d'un 10% de poder adquisitiu

les previsions del Banc d'Espanya, a la fi de 2025 haurem acumulat una pèrdua del 15% del poder adquisitiu.

Passats els 4 anys de congelació salarial, la pujada salarial en gener de 2026 serà sempre sobre els salaris que ja teníem en gener de 2021. Així que la pèrdua salarial que hàgem acumulat en els quatre anys del present acord tan terrible per als interessos de la plantilla, la continuarem arrossegant cada any de la resta de la nostra vida laboral en Ford. I no, ja no hi haurà més *paguetes* no consolidables. Sí, eixes que als delegats d'UGT se'ls va oblidar dir que eren un miratge per a quatre anys i, en realitat, retallades per a tota la vida.

I així i tot, de la càrrega de treball que comportarien els cotxes elèctrics de la plataforma GE2, seguim sense saber-ne res.

SALUT LABORAL I MEDI AMBIENT

RISCOS LABORALS DE LES MASCULINITATS PATRIARCALES

JOSEP VICENT CODONYER SORIA
COORDINADOR DE SALUT LABORAL I MEDI AMBIENT

Aquest mes de març han mort dos treballadors per caigudes al buit en dos accidents de treball. El 5 de març al Palau de les Arts de València i el 12 de març a Agullent. Així mateix, el divendres 15 de març va morir un altre treballador d'una empresa de repartiment en un accident de trànsit a Nules. Cada mes moren al País Valencià una mitjana de 6 treballadors. En 2023, entre les 2.300.700 de persones en actiu al nostre País, va haver-hi en jornada laboral 53.201 accidents amb baixa, dels quals 383 van ser greus i 60, mortals. El 70% dels accidents en jornada laboral, el 83% dels greus i el 90% dels mortals els pateixen hòmens, que representen el 63% de la població activa. Mentre que el 83% de les víctimes són persones de més de 40 anys. D'altra banda, en 2023 hi hagué 9.073 accidents laborals *in itinere*, dels quals 92 van ser greus i 12, mortals. Les dones pateixen el 57% dels accidents *in itinere*, tot i que els hòmens són víctimes del 57% dels accidents greus i el 100% dels accidents mortals, en aquest cas el 73% dels accidents *in itinere* mortals els pateixen treballadors majors de 40 anys.

Entre els múltiples factors que influeixen en els accidents laborals, com ara la manca de prevenció dels riscos laborals PRL i la deficitària formació

en PRL oferida per les empreses, està la cultura patriarcal que patim al treball. Aquesta ha fet que molts hòmens tinguem dificultat per percebre signes d'alerta corporal, sords al propi cos, tot i postposant consultes mèdiques i abandonant els tractaments. També ens resistim a les revisions i a demanar ajuda i neguem la malaltia, per així no mostrar debilitat. Molt sovint patim la nostra manca d'autocura, per al fracàs i dificultat a admetre errors. Alhora, adoptem actituds de risc per augmentar el nostre prestigi entre els iguals i socialment. Fem demostracions públiques de valentia i resistència. Ens creiem invulnerables. No prenem les mesures de seguretat necessàries, rebutgem l'ús d'EPIs. Entretant, ens dediquem plenament al treball, sense tindre en compte les nostres necessitats i les del nostre entorn familiar.

Des del Sindicat instem a l'Administració autonòmica i a l'estatal a fiscalitzar que les mesures de seguretat i salut en el treball s'apliquen. Així mateix, exigim a les empreses que informen i formen millor a totes les persones treballadores, així com els exhortem a millorar les mesures de prevenció i tindre més diligència per a l'aplicació de totes les eines al nostre abast per a la prevenció dels riscos laborals.

Per últim, demanem a tota la societat fer una profunda reflexió sobre l'origen d'aquesta xacra que afecta principalment hòmens majors de 40 anys. Tal vegada l'educació patriarcal que hem patit i les

“

Els models de masculinitat hegemònica tradicional que continua transmetent la societat patriarcal estan condicionant la seguretat i salut laboral de gran part dels treballadors i de les treballadores

organitzacions laborals jeràrquiques amb valors de competitivitat agressiva, control i poder que no tenen en compte el benestar de les persones, hi tinguen alguna cosa a veure. Ser un home com el patriarcat mana, no només és nefast per a les dones sinó que perjudica la salut laboral dels mascles. Els models de masculinitat hegemònica tradicional que continua transmetent la societat patriarcal i els seus estereotips de gènere estan condicionant la seguretat i salut laboral de gran part dels treballadors i, així mateix, de les treballadores en altres aspectes diferents però no menys importants. Per tant, hem de començar a desconstruir aquests conceptes des de la primera infantesa. Sense dubte, cal educar a casa i en l'escola en masculinitats igualitàries.

DECÀLEG DE CENTRES DE TREBALL SOSTENIBLES

Amb l'escalfament global, és prioritari transformar els centres de treball en espais saludables per a les persones i per al planeta. I així, reduir la petjada de carboni i mitigar el nostre impacte sobre el planeta.

1

ESPAI VERD

Crear espais verds i naturalitzats als centres de treball, amb zones tan exteriors com interiors i de transició amb vegetació i bancs. S'ha demostrat que tindre plantes al lloc de treball disminueix la contaminació de l'aire i millora l'estat d'ànim i el rendiment dels empleats i les empleades.

6

FORMACIÓ FUTURS PROFESSIONALS

Adaptar els currículums educatius a la necessària transició a una societat ecològica i justa, tot seguint els criteris de l'Agenda 2030 i els 17 objectius de desenvolupament sostenible ODS. Perquè així, els futurs professionals generen infraestructures, empreses i relacions laborals respectuoses amb les persones i el planeta.

2

CENTRE INCLUSIU PER A TOTES I TOTS

Millorar la seguretat, la salut i l'accessibilitat de totes les persones tant treballadores com usuàries. Eliminar les barreres arquitectòniques i sensorials, així com els riscos ergonòmics en mobiliari, eines de treball i EPIs. Utilitzar una senyalització inclusiva per a tothom. Fer servir una comunicació inclusiva i no violenta. Crear unitats de mediació i resolució de conflictes, i organismes que garantiscen relacions laborals lliures d'assetjament.

7

RESIDUS

Implementar les 7R a l'empresa: Redissenyar, Reduir, Reutilitzar, Reparar, Renovar, Recuperar i Reciclar. Tot per a reduir el consum de matèries primeres en els processos productius com la reducció dels residus. Així com implementar un pla integral de reciclatge.

3

MOBILITAT SOSTENIBLE

Dissenyar accessos segurs a peu o en bici al treball, interconnectats amb la xarxa de transport públic, tot promocionant la mobilitat activa en les empreses. Disposar d'aparcaments segurs dins de l'empresa per a bicicletes i altres VMP. Així com incentivar que es compartisca el cotxe.

8

ENERGIA

Reduir el consum d'energia en la il·luminació, la maquinària i els processos productius. Eliminar el consum d'energia fantasma amb tecnologies intel·ligents. Realitzar un ús responsable i eficient dels sistemes de climatització, tot mantenint una temperatura de 21° a l'hivern i 26° a l'estiu o col·locar ventiladors de sostre. També podem contractar proveïdors d'energia de fonts renovables, respectuoses amb el territori i socialment justes. Així com escollir un servei d'allotjament web verd. Instal·lar plaques fotovoltaïques en sostre i sobre els aparcaments. Tot en mires a l'autosuficiència energètica.

4

ARQUITECTURA

Reformar, ampliar o edificar els nous centres de treball amb criteris bioclimàtics, d'arquitectura solar passiva i bioconstrucció per així reduir al màxim l'impacte d'aquests en el territori, tot pensant en el benestar de les persones que passen hores treballant-hi. Per això, s'ha de potenciar la il·luminació i ventilació natural dels espais. Així mateix, s'ha de construir amb materials sostenibles, reciclables i lliures d'elements tòxics per a la nostra salut i la del planeta.

9

GESTIÓ AIGUA

Minimitzar el consum d'aigua tant als lavabos, com als jardins i als processos productius. Conservar i reutilitzar l'aigua de pluja i les aigües grises, si cap la possibilitat en l'empresa.

5

ORGANITZACIÓ INTERNA

Gestionar de forma ètica els centres de treball, tot creant una organització igualitària i participativa on la cura i el bé comú del personal siga un objectiu cabdal. Fomentar la implicació activa de les persones treballadores en les preses de decisió mediambientals.

10

ECOAUDITORIES ALS CENTRES DE TREBALL

Realitzar ecoauditories per a avaluar la petjada de carboni i ambiental de l'empresa. Establir objectius i actuacions de millora per a impulsar canvis. Obtindre un certificat mediambiental oficial, si escau. I compensar la petjada de carboni, com a últim recurs.

INTERNACIONAL

Manifestació del 24 de març a l'Argentina en contra de les mesures activades per Milei

JO NO PUC COMPRAR PA

INTERSINDICAL VALENCIANA APROFUNDEIX LES RELACIONS AMB EL MOVIMENT SINDICAL ARGENTÍ I PARTICIPA EN LES MOBILITZACIONS CONTRA EL GOVERN DE JAVIER MILEI

VICENT MAURÍ
INTERSINDICAL VALENCIANA

En els pocs mesos que fa que Javier Milei és president de l'Argentina, la situació de la gent ha empitjorat molt i molt ràpid. La inflació entre desembre i abril ha sigut del 110%. En canvi, les pensions mínimes només han pujat un 50,7% i la resta un 62,6%. Milei, a més, vol introduir un impost sobre els salaris de

la gent treballadora, mentre que qui més té i les empreses a penes en paguen. Preten despatxar unes 70.000 persones del sector públic i el sector de la construcció pot perdre uns 150.000 llocs de treball. Podríem continuar detallant les mesures que Milei vol implementar. La llista de mesures contràries a la majoria de la gent seria molt llarga. Unes polítiques que no són noves ni patrimoni del president argentí.

La desregulació, el revisionisme de la història argentina, la venda de les empreses públiques,

la reducció o eliminació de les prestacions socials, l'atac als drets laborals i la pretensió de carregar-se el moviment sindical són algunes de les mesures concretes. En aquest sentit s'ha posat el focus en el potent moviment sindical amb l'objectiu d'afeblir-lo i restar-li la capacitat de negociació i mobilització.

Davant d'aquest programa antisocial i, per cert, molt poc patriòtic, el moviment sindical, representat per les tres centrals sindicals, ha iniciat el camí de la confrontació continua i continuada per plantar-li cara. Ho ha fet en companyia dels moviments populars i sectors combatius. S'estan organitzant mobilitzacions sectorials, d'empreses o territorials i es prepara una aturada general i una gran marxa. El passat 24 de març hi va haver una massiva mobilització per la memòria, veritat i justícia que va posar en evidència el malestar de la immensa majoria de la societat argentina davant de les polítiques de Milei.

En aquest context, a Buenos Aires es va desplaçar una delegació internacional de més de 25 sindicats o federacions internacionals. Intersindical Valenciana en va formar part. Ho va fer per expressar la seua solidaritat amb el moviment obrer i amb les centrals sindicals, en un moment força complicat. En l'agenda del dilluns 25 de març hi havia reunions bilaterals amb sindicats argentins. Entre reunió i reunió, vam anar a casa d'un company que viu a La Boca, molt prop de La Bombonera. Una de les cadenes de televisió emetia un programa sobre la inflació, els

salari i les pensions. La periodista va entrevistar un pensionista que va dir un parell de frases que defineixen molt bé la situació actual que pateixen la classe treballadora i els sectors populars: «Jo no puc comprar pa» i «És insuportable viure».

La delegació valenciana va participar en diversos esdeveniments. Va assistir a les conferències internacionals i congressos de la Central de Trabajadores/as de Argentina Autónoma (CTA-A) i la Central de Trabajadores/as de Argentina de los Trabajadores (CTA-T). També va estar en la presentació del projecte sobre salari guany de la bancada d'Unión por la Patria amb una nombrosa presència de gremis. Va intervindre en reunions bilaterals amb la Central de Trabajadores/as de la Educación de la República Argentina (CTERA), la Federación de Docentes de las Universidades (FEDUN), l'Asociación de Trabajadores del Estado (ATE), la CONADU Federación Nacional de Docentes del Estado, la CTA-T i CTA Autónoma. El programa també incloïa trobades amb centrals sindicals que formen part de la delegació internacional i en actes reivindicatius de la memòria com la manifestació del 24 M en l'antic Club Atlético que va ser un centre de detenció, tortura i desaparició, i la visita al parc de La Memoria de las Víctimas del Terrorismo de Estado.

Intersindical Valenciana valora com a molt necessari i positiu el viatge per conèixer *in situ* la situació argentina, traslladar-hi personalment el suport i la solidaritat, i per establir i aprofundir les relacions amb el moviment sindical argentí.

QUAN LA JUSTÍCIA ES PLANTA ENFRONT DEL CAPITAL

BERNADO CAAL VA PASSAR 4 ANYS EN LA PRESÓ PER LIDERAR LA RESISTÈNCIA CONTRA LA CONSTRUCCIÓ D'UNA GRAN CENTRAL HIDROELÈCTRICA A GUATEMALA

MANEL ÀLAMO
ÀREA DE PUBLICACIONS I COMUNICACIÓ

Bernardo Caal és un mestre, sindicalista i líder indígena guatemalenc. L'any 2018 va ser condemnat a 7 anys i 4

mesos acusat, sense cap prova, de dos delictes: robatori i retenció il·legal. En realitat, el seu únic «crim» havia sigut liderar la mobilització del poble maia Q'eqchi contra la construcció d'una gran central hidroelèctrica en el riu sagrat Cahabón, al nord de Guatemala, projecte d'una de les companyies de

l'empresari espanyol Florentino Pérez. Amnistia Internacional va posar en marxa una campanya en 2020, a la qual es va sumar Intersindical Valenciana, per demanar la seua llibertat. Finalment, Caal va eixir en llibertat en març de 2024, després de passar més de 4 anys en la presó.

El passat mes de febrer, Bernardo Caal va estar a Europa, convidat per Amnistia Internacional. Una de les parades va ser a València, a la seu de la Intersindical Valenciana. El procés contra Caal és un intent clar per criminalitzar la lluita dels pobles indígenes contra els interessos de les grans multinacionals. La primera il·legalitat de l'Administració guatemalenc va ser donar la llicència a Florentino Pérez sense informar-ne prèviament les comunitats indígenes, com marca la llei. Posteriorment, quan es va organitzar la resistència, la fiscalia

va orquestrar un procés per criminalitzar el moviment i tractar de silenciar-lo. «El meu nom va aparèixer en tots els mitjans de comunicació», ens va explicar Caal. «M'acusaren d'oposar-me al progrés del poble guatemalenc. Però quin progrés hi ha en la destrucció de la mare natura?». A més, l'energia que produirà aquesta central no donarà servei a les poblacions properes, sinó que s'enviarà a l'exterior. El típic espoli que les grans multinacionals porten perpetrant des de fa dècades en aquests territoris.

Bernardo Caal no deixarà de lluitar pels drets dels pobles indígenes, tot i que sap que està en el punt de mira d'aquests poders fàctics. «Clar que tinc por, em sent amenaçat les 24 hores del dia. Però si em passa alguna cosa ja sabeu qui en seran les responsables: les empreses a les quals vam plantar cara».

LGTBI+

PER LA PLENA INTEGRACIÓ EN L'ÀMBIT LABORAL

LA LLEI 4/2023 INCLOU NOVES OBLIGACIONS PER A LES EMPRESSES EN MATÈRIA LGTBI+

ROCÍO ENRÍQUEZ
INTERSINDICAL LGTBI+

Paréix increïble que en ple segle XXI encara hi haja persones LGTBI+ que, per a protegir-se i protegir les seues famílies, prenguen la decisió d'entrar dins de l'armari en les seues empreses. Estudis recents indiquen que 8 de cada 10 persones LGTBI+ han viscut situacions de violència (verbal o física) en el seu entorn laboral dins del territori espanyol. Un

20% són persones trans que han patit agressions de caràcter sexual en més d'una ocasió.

Ens agrada o no, la societat encara no ens accepta tal com ens agradaria. En l'àmbit laboral, el 75% de persones LGTBI+ considera que no té les mateixes oportunitats que la resta de persones i, dins d'aquest percentatge, les persones trans són les que més dificultats pateixen a l'hora de trobar un lloc de treball. Aquesta situació ens preocupa profundament ja que, en molts casos, aquestes persones han de recórrer a activitats indignes per a poder sobreviure.

Avanços legislatius: la Llei 4/2023

En 2007 es va fer un pas molt important a l'Estat espanyol amb l'aprovació dels plans d'igualtat. Aquesta legislació va ser un primer pas per a millorar la situació del col·lectiu LGTBI+. Setze anys més tard, en 2023, es va promulgar una nova llei, la 4/2023, de 28 de febrer, per a la igualtat real i efectiva de les persones trans i per a garantir els drets de les persones LGTBI+. Va entrar en vigor el 2 de març de 2023 i va incloure noves obligacions per a les empreses.

La principal, que totes les empreses de més de 50 persones treballadores han d'implantar un pla on es promoga la igualtat de les persones LGTBI+. El text obliga a eliminar qualsevol situació de discriminació, amb una sèrie de mesures en àmbits com el laboral, l'educatiu o el sanitari. L'objectiu fonamental d'aquest nou marc legislatiu és fomentar l'ocupació i la integració de les persones treballadores pertanyents al col·lectiu LGTBI+. S'estan fent passos, a poc a poc, però encara queda un llarg camí per recórrer.

La llei inclou un pla orientatiu que, entre totes i tots, hem d'anar polint. Aquests són

els punts bàsics que ha de tindre un pla d'aquestes característiques:

- En primer lloc, ha d'incloure un protocol d'assetjament. És a dir, un conjunt de mesures per a aconseguir la igualtat de les persones que formen part del col·lectiu LGTBI+.
- També s'ha d'habilitar un procediment per a denunciar, si dins de les empreses es produeixen episodis d'assetjament motivats per l'orientació sexual, la identitat sexual o l'expressió de gènere.
- Cal, a més, formar a tota la plantilla en matèria de diversitat sexual.
- I, finalment, aplicar accions d'informació i sensibilització que fomenten un entorn de respecte a la diversitat.

Des de l'Àrea LGTBI+ de la Intersindical Valenciana treballem de valent per fer costat a totes les persones LGTBI+ i també per donar visibilitat a la Llei 4/2023, amb la qual podem eixir dels armaris laborals i combatre l'LGBTIfòbia, que és una gangrena laboral, social i familiar.

Lluitem pels nostres drets sense oblidar les nostres obligacions.

INTERSINDICAL DONES

Una imatge de l'entrega del premi el passat 11 de març

EL PROJECTE COEDUCART, DE L'STEPV-DONES, REP EL PREMI D'IGUALTAT DE LA UNIVERSITAT D'ALACANT

Representants de l'Àrea d'STEPV-Dones van arrebregar el premi col·lectiu d'igualtat de la Universitat d'Alacant, en la dotzena edició, pel treball dut a terme en el projecte Coeducart. El lliurament del guardó, de mans de la rectora Amparo Navarro, va tindre lloc el passat 11 de març en la sala d'actes de la UA.

Coeducart va nàixer, ara fa huit anys, d'un grup de dones d'STEPV amb la intenció de promoure la igualtat, sobretot tenint com a referent el futur professorat que eixirà de les facultats. Es tracta d'una mostra artística que ha permès visibilitzar la importància d'una educació en valors que fomenta el

respecte, la tolerància i el diàleg com a eines fonamentals per a construir una societat més justa i igualitària.

En arrebregar el premi, Mari Carmen Gil (STEPV-Dones) manifestà que «aquest reconeixement no hauria sigut possible sense l'aportació i el treball realitzat en els centres educatius d'Alacant, on es va iniciar, i també de Castelló i València, que s'hi van sumar després». Gil recordà que l'origen de la iniciativa va partir del «convenciment que els centres educatius han de ser exemple d'igualtat, tolerància, respecte, equitat i inclusió».

En l'apartat individual, el premi d'aquesta edició s'ha atorgat a Elena Simón Rodríguez, cofundadora, el 1980, del Feminari d'Alacant. Simón és tot un referent de la pedagogia i el feminisme arreu de l'Estat.

Imatge de la manifestació a València el 8 de març passat

8M 2024: PELS DRETS DE LES DONES, NI UN PAS ENRERE

INTERSINDICAL DONES

No oblideu mai que serà suficient amb una crisi política, econòmica o religiosa perquè els drets de les dones tornen a ser qüestionats. Aquests drets mai es poden donar per adquirits. Haureu de romandre vigilants durant tota la vostra vida". Així ens ho va advertir Simone de Beauvoir fa un bon grapat d'anys, i ara, més que mai, aquesta reflexió s'ompli de sentit. En l'actual conjuntura política, en què la ultradreta ha ocupat les institucions i, amb la complicitat del PP, s'estan desactivant iniciatives feministes que suposaven importants avanços en la protecció dels drets de les dones, quan no és nega, directament, la violència de gènere, calia més que mai que les dones unides entonàrem als carrers un contundent "No passaran". I així ho vam fer. Segons les organitzadores de la manifestació, el passat 8 de març, Dia Internacional de les Dones, 50.000 persones inundarem els carrers de València per cridar ben fort i clar: "Pels drets de les dones, ni un pas enrere". Aquest va ser el lema de la manifestació que tingué lloc al Cap i Casal, en què desenes d'agrupacions

feministes van inundar els carrers del centre de la ciutat en una marea violeta diversa i unida. D'igual manera, el color violeta s'estengué també arreu dels principals pobles i ciutats del País Valencià. A Castelló, el lema triat per a encapçalar la manifestació va ser: "Pels drets de les dones, més feminisme". Mentre que, a Alacant, encapçalava la marxa una pancarta amb el lema: "Defensant l'agenda feminista".

I és que, encara que el context polític siga advers, el moviment feminista es troba en un moment d'empoderament: no hem d'oblidar que aquest ha sigut l'any en què els futbolistes han dit "fins ací", demostrant-nos, a banda del seu talent professional, la seua força i el seu coratge. Exemples com aquest s'estenen també a altres àmbits, com el del cinema, en què un grup de professionals s'han unit per denunciar els suposats abusos del cineasta Carlos Vermut.

Fei i fet, un any més, el Dia Internacional de les Dones ha suposat una jornada de lluita i reivindicació, en què ha quedat clar i ras que, no només no deixarem que es retrocedisca en els nostres drets reproductius, socials i laborals, sinó que les dones avancem i avançarem imparables cap a la conquesta de la igualtat.

GENEALOGIA FEMINISTA

AMÈLIA JOVER VELASCO, "LA XIQUETA" SINDICALISTA

CLARA ESTEVE
ÀREA DE PUBLICACIONS I COMUNICACIÓ

Amèlia Jover Velasco (Cullera, 1910-París, 1997), va ser una dona rebel i valenta que va pertànyer, entre altres organitzacions, a un grup naturista vinculat a la FAI (Federació Anarquista Ibèrica), al Sindicat de Gastronomia de la CNT i a les Joventuts Llibertàries, en què va arribar a ser, en 1938, secretària general del Comitè Regional. Així mateix, va intervenir com a oradora en els mitjans d'Afirmació Juvenil Anarquista, organitzats per la Federació Ibèrica de les

Joventuts Llibertàries i va escriure diversos articles per a la premsa anarquista *Senderos* (Boletín orgánico del Comité Regional de la FFJJ de Levante).

Després del triomf de les tropes sublevades del General Franco sobre la II República, va ser detinguda al port d'Alacant i empresonada al cinema Ideal, convertit en centre de reclusió femenina. Com que estava embarassada, va ser traslladada a l'Hospital Provincial, on va donar a llum en captivitat la filla. Amb l'ajuda de membres de la seua organització va aconseguir fugir. Va aplegar a França, però allí va ser conduïda al camp de concentració d'Argeles i després

al de Bram. Per últim, aconseguí partir cap a Tunis, on es va reunir amb el seu company i on treballava al camp i ensenyava a llegir a les criatures sense escola. En 1962 es va traslladar a París, on va continuar defenent els seus ideals llibertaris. Coneguda en l'extraradi parisenc com "la dama espanyola", es va dedicar a ajudar i donar menjar a les persones necessitades, especialment a les criatures més menudes. En els anys setanta, assistia a les reunions clandestines de la CNT a València. En els seus últims anys de vida, va col·laborar amb la Fundació Salvador Seguí de València i va assistir a diversos actes d'homenatge al Moviment Llibertari. Finalment, Amèlia Jover va morir a París el 12 de setembre de 1997. Pocs anys després, la filla, Elodia Turki-Zaragoza, va escriure una interessant biografia de sa mare que es titula "La xiqueta", ja que així era com li anomenaven a casa de jove. En l'actualitat, el seu llegat és molt reconegut i reivindicat al seu poble natal Cullera, on fins i tot l'Associació de Dones du el seu nom.

Amèlia Jover Velasco. Imatge d'arxiu de Cullera Laica

INTERSINDICAL INCLUSIVA

Acte en defensa del Sistema Públic de Serveis Socials, el 6 de juny de 2023

EN DEFENSA DEL SISTEMA PÚBLIC DE SERVEIS SOCIALS INCLUSIUS

LOLA NAVARRO
COORDINADORA DE L'ÀREA
D'INTERSINDICAL INCLUSIVA

El segle XX va ser el segle de la consolidació del que s'ha denominat estat del benestar. El sistema educatiu, el sistema sanitari i les pensions es van consolidar com a drets universals que no depenien de les conjuntures polítiques partidistes, sinó que eren part dels mateixos sistemes democràtics avançats.

No obstant això, no tots els sistemes de protecció social es van consolidar. Un d'aquests, el que ara ens ocupa, el sistema de serveis socials, no va córrer la mateixa sort i va passar a ser el "cosí pobre" de les garanties democràtiques. Professionals pertanyents al treball social, a la psicologia, a l'educació social i a la integració social només existien com a part de l'educació superior universitària, però sense drets adquirits en cap dels nivells administratius, local, comunitari o estatal. L'assistència social era d'arrel caritativa i estava en mans de l'Església catòlica o del voluntariat laic. Un exemple: en els anys huitanta no existien en la majoria dels ajuntaments partides pressupostàries per a contractar aquests professionals i els pocs diners que hi havia es destinaven a programes d'ajuda a persones pobres, minories ètniques o famílies marginades. Quant a l'aspecte conceptual, ni tan sols es parlava d'integració i molt menys d'inclusió social com hui es fa.

Aquesta època, per sort, ha passat i hui, en ple segle XXI, disposem al País Valencià d'un sistema que garanteix que els serveis socials no siguem una qüestió de caritat social sinó de drets adquirits en les mateixes condicions que els altres dos sistemes consolidats, el sistema educatiu i el sanitari. Aquest avanç, ara com ara, és un gran pas teòric. Però la realitat no és tan optimista i els serveis socials continuen sent la part feble de les societats

democràtiques i no el "quart pilar" d'aquest estat de benestar del qual parlàvem.

Intersindical Valenciana, a través de la seua àrea Intersindical Inclusiva, defensa, en aquest nou context sociopolític on governen la dreta i l'extrema dreta, no sols mantindre, sinó avançar en els assoliments aconseguits fins ara en el País Valencià.

En què hem avançat fins ara?

Actualment, els serveis socials al País Valencià són part d'allò que es denomina el sistema públic de serveis socials (SPSS), una estructura permanent de caràcter assistencial que afecta persones treballadores i persones usuàries de tot el territori. Aquest sistema va prendre carta de naturalesa l'any 2019 amb una de les normatives més avançades en drets socials: la llei 3/2019 de 18 de febrer, més coneguda com a Llei de serveis socials inclusius del País Valencià (LSSI). Aquest nou marc normatiu convertia els drets socials en universals i essencials, més enllà de la mera discrecionalitat dels poders públics o de les ajudes caritatives fruit de situacions d'emergència social. Els serveis socials es van estructurar en diferents nivells organitzatius (atenció primària, atenció específica i atenció secundària) i els sectors als quals anaven adreçats estaven conformats per diferents col·lectius vulnerables (persones dependents, menors, migrants, persones amb diversitat funcional, persones majors, etc.). La nova normativa es basava en els estàndards internacionals més avançats, en què la idea d'inclusió substituïa fins i tot la d'integració. Si la integració continuava sent deutora de les ajudes contra la marginació social, la inclusió anava més enllà i convertia en dret subjectiu i de ciutadania en condicions d'igualtat a qualsevol persona en risc d'exclusió social.

El decret de tipologies

En aquest article ens fixarem en un dels avanços més significatius d'aquest nou marc normatiu: el decret de tipologies (Decret 27/2023 de 7 de març).

Què suposa aquest decret i perquè ens hi fixem? Aquest avanç en dret suposa una millora substancial de les ràtios de professionals (on abans es necessitava, per exemple, una educadora o educador social, ara se'n necessiten tres, donada la nova relació entre persones usuàries i professionals), una millora en els mecanismes de representació democràtiques dels centres (per exemple, s'implementen per primera vegada els consells de centre, en què les persones usuàries tenen veu i vot) i una major dotació econòmica dels serveis socials públics que, en deixar de ser discrecionals i ser estructurals, es converteixen en partides fixes que garanteixen tant les prestacions socials com la qualitat del servei prestat.

Malgrat les insuficiències del sistema i de les "bones paraules", Intersindical Valenciana va secundar tant la llei com el decret perquè considerava que era el camí adequat per a aquests nous reptes del segle XXI abans assenyalats. No sols millorava les condicions laborals de les i els professionals, sinó que l'atenció centrada en la persona era la guia perquè, una vegada superada la pandèmia de la covid, les noves residències (públiques o d'acció concertada i, per tant, amb diners públics) no estiguessen tant massificades, amb

major qualitat en els serveis i amb un major respecte als processos d'envelliment actiu de les nostres persones majors.

Per què aquest nou model està hui en risc de regressió?

Perquè, en el nou context polític dominat pels partits de dretes, els serveis socials estan passant a ser considerats com una qüestió menor i no una de les qüestions centrals de les polítiques públiques.

Així doncs, encara que estiguem en l'inici de la legislatura, s'han començat a prendre algunes mesures discutibles i açò pot ser només el començament d'un procés de regressió dels valors del sistema abans assenyalats. Quines són aquestes mesures que s'han pres fins ara?

Una de les més importants és l'inici de la modificació del decret de tipologies.

El decret està estructurat en un text, les disposicions transitòries i els annexos. És la modificació d'aquestes transitòries la que es realitzarà ara elaborant una normativa d'urgència que es va aprovar el passat 21 de desembre del 2023 (DOGV 9750).

Per justificar aquests canvis s'ha arguït la impossibilitat econòmica i l'infrafinançament, a la qual cosa el Sindicat ha contestat que els serveis socials no poden ser la part feble del sistema, sinó una pota essencial d'aquest, tal com diu l'LSSI del 2019.

A la llum del que hem explicat, Intersindical Valenciana, després d'observar com aquest procés de modificacions de les anteriors normatives afecta qüestions substancials relacionades amb les ràtios, a les millores en les condicions laborals de les persones treballadores socials i, en definitiva, a la qualitat de l'atenció a les persones usuàries, ha decidit posicionar-se en contra, ja que, fet i fet, es tracta d'uns canvis que poden significar un clar retrocés per a la ciutadania.

A més, Intersindical Valenciana estarà vigilant i continuarà denunciant totes les possibles regressions (pèrdua de drets laborals, processos de privatització o empitjorament de ràtios) que van en contra d'uns serveis socials universals, essencials, públics, de qualitat i inclusius, terme que per cert, ha desaparegut de la nova nomenclatura.

Per a més informació: notes informatives web de l'Àrea d'Inclusiva: https://intersindical.org/moviments_socials/iinclusiva

“

En el nou context polític dominat pels partits de dretes, els serveis socials estan passant a ser considerats com una qüestió menor i no una de les qüestions centrals de les polítiques públiques

Intersindical Valenciana estarà vigilant i continuarà denunciant totes les possibles regressions que van en contra d'uns serveis socials universals, essencials, públics, de qualitat i inclusius

ESCOLA SINDICAL DE FORMACIÓ MELCHOR BOTELLA

Arsen Shvets (de cabell ros, en el centre) envoltat de gent de l'ESFMB

UNA OPORTUNITAT, UN FUTUR I UNA LLIÇÓ DE VIDA

ARSEN SHVETS
VOLUNTARI CES-ESFMB-IV

Em diuen Arsen Shvets i tinc 18 anys. Abans de la invasió russa d'Ucraïna, la meua visió del futur era completament diferent. Pensava estudiar Relacions Internacionals en la Universitat Nacional de Kíiv. En un dia, la vida va canviar per sempre per a mi, la meua família i la vida de milions de persones a Ucraïna. Als 16 anys, vaig haver de deixar la meua meravellosa vida a Ucraïna i fer-me responsable i decidir sobre el meu futur. El meu objectiu continua sent el mateix. Vaig tindre molta sort quan un dia em vaig assabentar que l'ESFMB-IV m'havia seleccionat com a voluntari del Cos Europeu de Solidaritat. No és només una gran experiència per a mi, com per a molts joves a Europa, sinó una oportunitat de desenvolupament. Com abans de la guerra, pense dedicar la meua vida a les relacions internacionals. El meu objectiu és beneficiar tant el meu país, com treballar

per un futur millor per a la Unió Europea. No hi ha dubte que compartim els mateixos valors, pels quals el meu poble lluita fermament en el camp de batalla.

Permeteu-me explicar-vos què significa per a mi ser voluntari del Cos Europeu de Solidaritat. En primer lloc, és l'experiència, les oportunitats i els contactes que m'obrin el camí a un futur millor. En l'ESFMB-IV, la meua organització d'acollida dins del voluntariat del programa Europeu del CES, treballo principalment en la promoció de l'aprenentatge i els intercanvis entre les persones joves. Intente aprofitar aquesta experiència per a compartir-la amb la joventut ucraïnesa en el futur. El meu missatge a la joventut és el següent: «El poder està en el coneixement i en la vostra consciència, així que sigueu forts i desenvolueu aquest món per a millor». El meu somni més preat és veure una Ucraïna lliure dins la família europea. Agraïsc sincerament a qui no ha estat indiferent i ha ajudat al meu poble tots aquests anys i continua fent-ho. Estem units, som europeus!

Alguns dels integrants de les Mobilitats Erasmus+

MOBILITATS ERASMUS+ 2024: TOTA UNA EXPERIÈNCIA, PER DESCOBRIR, APRENDRE I CRÉIXER

MONTIEL ROCA DURÀ
PROFESSORA FP IES LAURONA

Les mobilitats Erasmus+ cap a països europeus s'han iniciat a la primavera de març i finalitzaran al juny amb la participació de 65 centres docents de tot el País Valencià. Els consorcis formats per l'STEPV i l'Escola Sindical Melchor Botella han iniciat les mobilitats Erasmus+ que, com cada any, donen l'oportunitat de realitzar les pràctiques laborals del seu cicle formatiu de Formació Professional en un país europeu a més de 350 alumnes de diferents centres educatius de tot el territori valencià, amb una beca que permet també a alumnat amb baixos recursos i dificultats d'inclusió poder gaudir d'aquesta oportunitat. En l'ESFMB i l'STEPV apostem per les mobilitats inclusives i els mitjans de transport sostenibles, complint amb els objectius principals del projecte ERASMUS+.

A més de la participació de l'alumnat d'aquests centres que integren els dos consorcis, han estat també seleccionats 70 docents per a la realització de pràctiques de Job Shadowing en empreses i institucions educatives, que permetrà als nostres centres actualitzar-se en noves tècniques empresarials i conèixer com es gestionen en l'àmbit administratiu i econòmic. Un altre interès afegit és l'aprenentatge de com funciona l'FP DUAL en aquests països de la mobilitat.

Finalment, és important destacar que enguany també tindran l'oportunitat d'acompanyar el nostre alumnat valencià —en el desplaçament Erasmus+— un total de 65 docents dels mateixos centres integrants dels consorcis STEPV i ESFMB, per gaudir d'aquesta experiència Erasmus+ i així poder experimentar, de primera mà, els canvis tan importants de l'alumnat que es produeixen tant personalment i laboralment com acadèmicament.

TOT UN VENTALL FORMATIU EN L'ESCOLA QUE ENS UNEIX!

XAVIER NOGUÉS SANCHIS
ESFMB

En els mesos vinents, l'ESFMB vol donar una àmplia resposta a totes les necessitats de la nostra afiliació, dissenyant i portant a terme un ambiciós pla formatiu. El nostre ventall d'accions formatives conté propostes de tota classe d'àmbits i temàtiques, tal com

l'aprenentatge de competències socioemocionals i aprenentatge significatiu per la millora del clima escolar, el CEM (Consell Escolar Municipal) com a ferramenta de participació educativa, formació específica d'acreditació en competència digital docent dels nivells A2 i B1 o les ferramentes per al benestar del professorat, pel que fa a formació homologada del professorat.

Per altra part, també comptarem, amb un desplegament a Castelló de la Plana, Alzira,

Una de les jornades de formació de l'ESFMB a la seu d'Intersindical

València, Elx, Alacant i altres localitats del País Valencià, de jornades formatives a les quals tota l'afiliació està convidada a participar i aprendre sobre temes tan importants, com el feminisme, el nostre organigrama com a sindicat i dins de la Intersindical, la negociació, les responsabilitats de les permanents, la salut mental, seguretat i salut laboral, conèixer els tràmits amb l'administració, les nostres àrees sindicals, preparació per a les proves

de certificació de valencià, certificats digitals, plantilles, l'educació enfront de la intel·ligència artificial, la gestió del temps o les autocures i resiliència... Entre altres.

Com es pot veure, tot un desplegament formatiu que posarà a l'abast de la nostra afiliació la possibilitat d'aprendre habilitats i destreses que ens ajudaran a entendre i desenvolupar-nos millor com a professionals i persones.

INTERSINDICAL CULTURA

Imatge de l'homenatge a Estellés a Intersindical Valenciana del passat 6 de març

ESTELLÉS, MÉS VIU QUE MAI EN EL SEU CENTENARI

XEMA SÁNCHEZ ALCÓN
COORDINADOR D'INTERSINDICAL CULTURA

Diu el crític Harold Bloom que una autora o autor es converteix en un clàssic quan passa de ser estudiat en els llibres a ser part del patrimoni popular, és a dir, a ser part del poble, de la gent, de la cultura entesa en el seu sentit més ampli. I això és el que ocorre amb Vicent Andrés Estellés. És un clàssic perquè ha transcendit els límits de l'acadèmia i és part de la nostra música, de les nostres obres artístiques, de la nostra educació afectiva i, en definitiva, de la nostra memòria col·lectiva. Per això, és incomprendible que en el cent aniversari del seu naixement i sent, com és, un clàssic, el govern actual haja posat tantes reticències per a celebrar com toca, d'una forma institucional, a escala de país, el seu aniversari.

Per la nostra banda, Intersindical Valenciana ha celebrat aquest centenari amb un homenatge que alhora és una reivindicació no sols de la seua figura artística, sinó de la seua rellevància per a la nostra cultura i per a la nostra llengua. En l'acte, celebrat el passat 6 de març en la seu d'Intersindical Valenciana, va intervindre el net del poeta, Vicent Anyó; la poetessa Pepa Úbeda; la professora de Valencià de l'IES Lluís Vives de València, Conxa Garcia; el professor, periodista i crític musical Vicent X. Contrí, així com també Marc Candela, responsable d'Acció Sindical de l'STEPV i Beatriu Cardona, portaveu d'Intersindical Valenciana. A més, joves estudiants de l'IES Lluís Vives van recitar alguns versos d'Estellés i el cantautor Pau Alabajos va versionar alguns poemes en forma de cançons.

Tot, per commemorar la figura d'un dels autors cabdals de la nostra literatura, i de

la nostra memòria com a poble. El 4 de setembre del 1924 va nàixer a Burjassot (Horta Nord) Vicent Andrés Estellés. Va estudiar periodisme a Madrid entre el 1942 i el 1945. Posteriorment, ja a València, va treballar en el diari Jornada i, des del 1948, en *Las Provincias*, on a partir de l'any 1959 va ocupar el càrrec de redactor en cap. El 1978, aprofitant una baixa per malaltia, va ser despatxat per motius polítics, després d'haver-li concedit el Premi d'Honor de les Lletres Catalanes. El poeta va morir el 27 de març de 1993.

Estellés és el poeta més prolífic de la nostra literatura, i malgrat la censura, i fins i tot la persecució que va partir en certs moments de la seua vida, va ser capaç de publicar més de trenta llibres de poesia, una novel·la, set obres de teatre, i més de 60 llibres dedicats als nostres pobles i comarques. Una menció especial mereix *El Llibre de meravelles* (1971), un excel·lent poemari que constitueix una de les seues obres més populars. Fet i fet, la seua obra ha sigut traduïda a la majoria de les llengües europees, i també a altres com ara el japonès o el turc.

Tot açò hauria d'ésser més que suficient perquè el govern actual reconeguera la seua vàlua. Però hi ha més dades. Des dels inicis de la seua trajectòria com a poeta, Estellés va veure reconeguts els seus mèrits, bé en forma de premis com el de Cantonigròs el 1957, el de la Diputació de València el 1958 o l'Ausiàs March el 1966. Posteriorment va rebre la Lletra d'Or el 1975, el premi Crítica Serra d'Or el 1975 i el 1978, el Premi d'Honor de les Lletres Catalanes el 1978, la Creu de Sant Jordi el 1982, el Premi de les Lletres Valencianes el 1984 i, a títol pòstum, la Medalla d'Or de les Belles Arts del Ministeri de Cultura el 1993. A més, l'any 2013 va ser nomenat l'escriptor de l'any per part de

l'Acadèmia Valenciana de la Llengua, la qual cosa va propiciar l'organització de moltíssims actes d'homenatge.

Tot i que, per descomptat, els millors reconeixements a la seua obra han sigut des de sempre els sorgits en molts pobles i ciutats d'arreu del País Valencià, que han atorgat el nom del nostre poeta a carrers, places iavingudes.

Però tan destacable és la seua aportació a la literatura, com la seua contribució a la normalització de la nostra llengua, ja que cal recordar que Estellés decidí escriure en una llengua minoritzada i perseguida pel franquisme. I és que, en els seus versos, expressa no sols els temes universals de la poesia (l'amor, la mort, la vida) sinó les penalitats i els desitjos de llibertat de la gent del poble. D'ací l'apel·latiu de "poeta del poble".

Intersindical Valenciana se suma, doncs, i com no podria ser d'una altra manera, a les celebracions del centenari del poeta, com

la que protagonitza la Fundació Estellés, que ha expressat, des de la seua pàgina, «la necessitat que davant la situació política al País Valencià, gens favorable a reivindicar i homenajar els nostres referents culturals, demanem a la societat civil que no es quede parada. Insistim que cal lluitar per la nostra llengua i cultura i, si no ho fa l'Administració pública, ho farem nosaltres. És per això que encoratgem la població civil, col·lectius i associacions de tota mena a sumar-se a la campanya "Cent d'Estellés" i a organitzar activitats a cada barri i a cada poble per fer de l'any 2024 l'any Estellés».

Durant el mes de febrer, PP-Vox, en les Corts Valencianes, rebutjaven oficialitzar "l'any Estellés". El mateix ocorria en la Diputació d'Alacant i de Castelló, posicionaments que formen part d'aquesta censura cultural relacionada amb tot allò que està relacionat amb la nostra llengua i cultura.

I és que l'odi contra Estellés continua viu hui entre la dreta més rànica. A tall d'exemple, l'opinant de *Las Provincias* Bruno Fernández Terrasa escrivia recentment que el poeta «discorre entre les parets dels instituts de secundària per més tard caure en el més absolut oblit». Més viral és va fer la frase d'un columnista influent del nacionalisme espanyol, Jorge Bustos, subdirector de *El Mundo*, que va dir que Estellés era un «poeta perifèric perfectament irrelevant».

Però aquests intents per menysprear-lo, obliden una evidència: Estellés no és patrimoni, per sort, de les institucions polítiques o de les "guerres culturals" fruit de la polarització actual, sinó del poble mateix, de la gent, de la música popular, de l'art i de la memòria col·lectiva.

Intersindical Valenciana anima la societat civil, sensible amb els valors culturals universals i amb la defensa de les llengües minoritzades, a unir-se a aquest Any Estellés 2024, recordant els versos que el mateix poeta treia del llenguatge popular:

"Perquè hi haurà un dia en que no podrem més i llavors ho podrem tot."

Per a més informació:
<https://www.profundestelles.cat/>

“

És un clàssic perquè ha transcendit els límits de l'acadèmia i és part de la nostra música, de les nostres obres artístiques, de la nostra educació afectiva i, en definitiva, de la nostra memòria col·lectiva

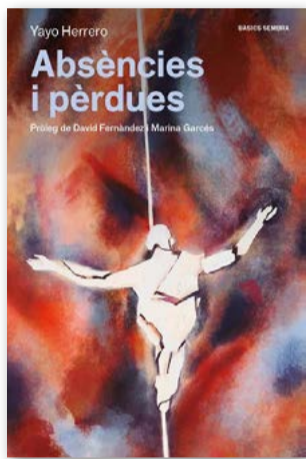
Tan destacable és la seua aportació a la literatura, com la seua contribució a la normalització de la nostra llengua, ja que cal recordar que Estellés decidí escriure en una llengua minoritzada i perseguida pel franquisme

YAYO HERRERO ABSÈNCIES I PÈRDUES

Sembra Llibres. València, 2023. 80 pàg.

Yayo Herrero fa temps que ho escampa als quatre vents, amb la seua habitual capacitat de síntesi: el capital li ha declarat la guerra a la vida. I la que ens espera, en la deriva dels nostres dies, si no fem res per evitar-ho, revertir-ho i capgirar-ho. El futur fa por però, sense por, com avisa l'autora, no hi hauria resposta ni imaginació possible davant dels perills del nostre temps. David Fernández i Marina Garcés ens introdueixen amb aquestes línies un llibre urgent i necessari sobre el que encara ens queda entre els naufragis de la nostra societat en crisi. Uns textos que ens parlen de violències, desigualtats i pors però també de coratge, vincles i intel·ligència col·lectiva.

Amb la lucidesa, el rigor i la solvència que l'han convertit en tota una referència europea de l'ecofeminisme, Yayo Herrero ens ajuda a entendre el món actual i combatre els monstres que ens amenacen.

JOSÉ FIGUERES CAMIGRANTS

Vincle Editorial. València, 2023. 140 pàg.

Camigrants és una història d'històries que narra amb sensibilitat, respecte i empatia el drama dels menors migrants no acompanyats. Una ficció basada en centenars d'històries reals que dona veu a joves com Ibrahim, Mamaoudou, Salaou, Ahmed, Onera i Lupita, els quals un dia abandonaren els seus països d'origen per a buscar un futur millor enfilant el camí cap a Europa on, si no ets blanc o arribes amb visat, ho tens francament difícil. José Figueres ha escrit amb valentia una obra que aborda temes com els desequilibris econòmics entre el nord i el sud, els governs i les monarquies corruptes al servei dels interessos de les corporacions internacionals, els diferents models

de migració, l'amistat, l'amor, la mort, la discriminació, el masclisme, l'homosexualitat, l'homofòbia i la solidaritat basada en el suport mutu. Un emocionant relat de relats que transforma l'estigma en estima.

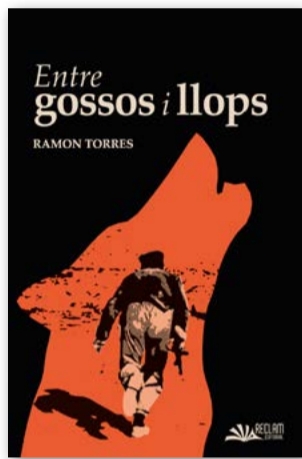

RAMON TORRES ENTRE GOSSOS I LLOPS

Reclam Editorial. València, 2024. 225 pàg.

Josep Llinares Beltrán, nascut a la Pobla Llargua en 1909, va ser un destacat maquí que ha deixat la seua empremta en el temps. La majoria dels esdeveniments que configuren aquest relat es destapen, gràcies als testimonis de qui va compartir vivències amb ell, o són extrets de fonts fiables, ja siguen familiars o d'escolposos historiadors. Entre València i Llinares s'estenia una distància semblant a la que separava el pare i marit del guerriller. Mentre u buscava la seguretat de la llar a la seua Ribera natal, l'altre continuava amb la lluita antifranquista dins la màquia de la vall del Cèrvol. Aquest llibre indaga en els límits entre

la llibertat i la seguretat. Com diu el mestre i pedagog jubilat Ramon Torres, l'autor de l'obra, la majoria de nosaltres ens veiem forçats a deambular entre ambdós mons, com entre gossos i llops.

MARTA GARCÍA CARBONEL I MARÍA PALAU GALDÓN

INDIGNAS HIJAS DE SU PATRIA. Crónicas del Patronato de Protección a la Mujer en el País Valencià. Institució Alfons el Magnànim. València, 2023. 211 pàg.

El Patronato de Protección a la Mujer va ser un organisme, creat en 1941 i dissolt en 1985, que va perseguir «la dignificació moral de la dona» amb l'objectiu –almenys sobre el paper– de controlar i eliminar l'exercici de la prostitució clandestina de menors d'edat. Aquesta és la història d'una de les institucions més antigues del franquisme, que va exercir un ferri control sobre les idees, les actituds, els comportaments i, sobretot, els cossos de milers de dones i xiquetes que es van atrevir a qüestionar les rígides normes de

moralitat que els van ser imposades. També, la d'un organisme desconegut que va aconseguir sobreviure a la mort del dictador i va allargar l'agonia de moltes joves fins a ben entrada la democràcia.

VALLS, PER HUGO MAS + BRON

VICENT XAVIER CONTRÍ

Hugo Mas i la formació jazzística Bron (Vicent Colonques, Tico Porcar i Matt Baker) ens han regalat una de les efemèrides musicals i literàries més rellevants de cara a celebrar el Dia del Treball. L'1 de maig de 1917 naixia a Alcoi Joan Valls, un dels poetes més grans de la literatura catalana de postguerra. Un home compromès amb la causa obrera i el nacionalisme. Casualitats de la vida, durant eixa mateixa jornada de 1917 es convocava una vaga general. Enguany, el cantautor alcoià Hugo Mas edita huit cançons amb textos del mateix Joan Valls, extrets dels darrers poemaris que va escriure («Com un estel que punxa», «De sotrac també es viu», «De la flor del magraner», «Cor final», «Hem tastat la

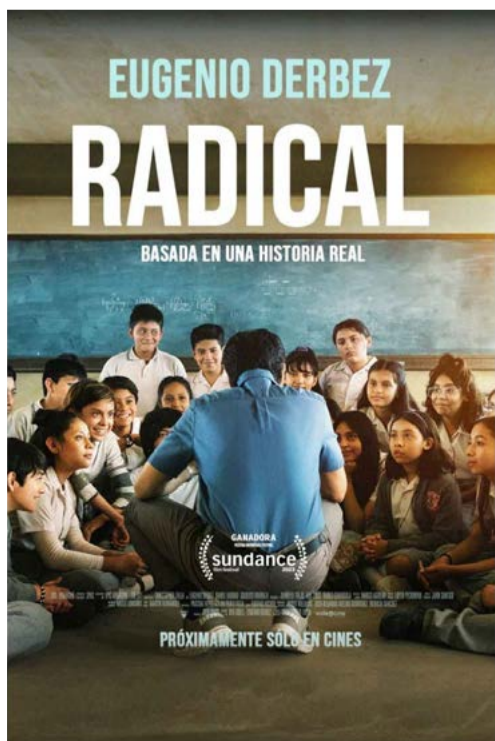
vida erigint-se en massa», «El Descàrrec», «Ai, ciutat d'engranatges» i «Oda a la utopia»). *Valls* (editat per Malabar) és un compendi poètic de primer nivell, en el qual la força avellutada de la veu de Mas cavalca els versos vestits de jazz, amb una seguretat interpretativa que ens transporta emocionalment als aclamats treballs d'Arthur Caravan i Cavallo, formacions lligades a l'artista.

El vinil *Valls* està separat, estilísticament, per les cançons de les dues cares. La cara A connectarà més amb els seguidors de la Cançó i la B amb els amants del jazz més experimental. Peça a peça destaquem «Ai, ciutat d'engranatges» (dedicada a Alcoi), la rítmica «De sotrac també es viu» i l'obertura del disc «Com un estel que punxa». Amb delicadesa suprema, i pas pausat però ferm, Hugo Mas traça una carrera musical a reivindicar. Mai ens cansarem de ressaltar

l'obra de Valls, encara poc coneguda.

Hugo Mas i Bron presentaran el disc el proper 3 de maig a Alcoi a l'Auditori de l'IVAM-CADA. Per una altra banda, el 31 del mateix mes, Mas visitarà l'Octubre CCC de València dins del cicle de concerts Barnasants, en aquesta ocasió per a tocar les cançons de «Cuando no os dé miedo a vivir», treball que recupera textos del poeta madrileny Antonio Quiñones.

Hugo Mas vist per Susana Galbis

UNA LLOA A LA FIGURA DEL MESTRE

Direcció: Christopher Zalla
Guió: Christopher Zalla (A partir d'un fet real arrellegat en l'article «Una manera radical d'impulsar una generació de genis», publicat en la revista Wired, per Joshua Davis)
Fotografia: Mateo Londono
Repartiment: Eugenio Derbez, Daniel Haddas, Jennifer Trejo, Mia Fernanda Solís, Daniel Guardiola, Gilberto Barraza
País: Mèxic
Any: 2023

BEGOÑA SILES OJEDA

«Què és una hora de classe?», es pregunta Massimo Recalcati en el llibre *L'ora di lezione. Per un'erotica dell'insegnamento*, i es contesta a si mateix explicant que «és una trobada amb un bon ensenyant que és capaç d'oferir el relat del saber com un esdeveniment viu més enllà de la matèria impartida i de fer existir mons nous». En definitiva, conclou l'assaig que un bon ensenyant «creu que una hora de classe pot canviar la vida dels estudiants. I per a això, el mestre o la mestra ha de transmetre amb una passió encesa la veritat que tanca el saber, no sols com a font de coneixement, sinó també com un lloc d'humanització de la vida».

Aquesta proposta de Recalcati és la que defén de manera radical el mestre protagonista de *Radical*, Sergio Juárez, interpretat per Eugenio Derbez, en aquesta tercera i premiada pel·lícula del director mexicà Christopher Zalla. *Radical* retrata

l'experiència real d'un mestre de sisé de primària a l'escola pública de Matamoros (Mèxic), una ciutat devastada per la violència dels càrtels de la droga, la pobresa i la corrupció política. Tres desoladores realitats que condicionen l'ambient apàtic tant dels seus altres companys, com la vida dels estudiants. Davant d'eixa desesperançadora realitat, el mestre Sergio Juárez implanta una reforma extrema del mètode d'ensenyament en la seua classe de sisé de primària —d'ací l'encertat títol del film—. Un mètode que consisteix en una relació vital del mestre amb el saber i amb eixos xiquets i xiquetes que acudeixen diàriament, malgrat la seua paupèrrima realitat, a la seua aula. En definitiva, Sergio Juárez és un bon mestre no sols per a insuflar als seus estudiants l'interès pel coneixement i extraure'ls de l'avorriment i la rutina pedagògica de les altres classes, sinó també per fer-los creure en el seu potencial humà per a canviar el destí previst per la seua condició social i situació econòmica.

Carles Peris, secretari general de la Unió, és desallotjat per la policia. Font: La Unió/Reuters/Eva Máñez.

LA REVOLTA DEL CAMP VALENCIÀ

La Unió Llauradora i Ramadera ha celebrat en menys d'un mes —del final de gener al final de febrer— un total de sis accions de protesta tant en diversos llocs del País Valencià com a Madrid, un fet prou inusual, que reflecteix la greu situació per la qual travessa el camp valencià i que demostra la fortalesa de l'organització per a reivindicar al carrer i les carreteres el que no es pot resoldre amb el diàleg i la interlocució amb les diferents administracions.

JOSEP SANCHIS
CAP DE PREMSA DE LA UNIÓN

Molta gent pensa que no serveixen per a res les mobilitzacions, però, a l'hora de tancar aquesta informació, algunes coses s'havien aconseguit després del seguit d'accions que hem dut a terme, com ara la flexibilització de la política agrícola comuna (PAC) de la Unió Europea o altres coses a casa nostra. Per exemple, el Consell d'Administració del Port de Castelló ja ha anunciat que eliminarà les bonificacions als cítrics importats xifrades en un 40% que tenia fins ara i el de València —d'un 30%— també les revisarà. També el president de l'organisme estatal Ports de l'Estat ha avançat que les eliminarien de cara als pressupostos de 2025. Es tracta d'un gran èxit de La Unió que era l'única organització que ho havia demanat i treballat en un assumpte que, si bé econòmicament no era massa important, sí que ho era des del punt de vista moral.

La primera protesta de La Unió va ser una foguera del vi el passat 26 de gener a Caudete de las Fuentes (Utiel-Requena), al costat de la resta d'organitzacions agràries i cooperatives. La segona va ser convocada per La Unió a soles, en el port de Castelló el 7 de febrer. La tercera es va repetir el 15 de febrer en PortCastelló, al costat de les altres organitzacions agràries i cooperatives. La quarta es va celebrar, també amb el conjunt d'organitzacions agràries i cooperatives, el passat 16 de febrer amb tres tractorades simultànies a les comarques d'Alacant (Sant Isidre, Villena i Planes-Muro). La cinquena va ser la gran i històrica manifestació tractorada del 21 de febrer a Madrid al costat de totes les Unions Territorials de la seua organització estatal Unió de Uniones i, la sisena, una protesta conjunta al port a València el 22 de febrer.

Actuació policial

En totes aquestes protestes cal destacar de forma negativa l'actuació de les forces de Seguretat de l'Estat. Carles Peris, secretari general de la Unió, ha qualificat de «lamentable i desmesurada l'actitud de la policia obeeint ordres dels seus superiors en totes aquestes protestes, impedit accedir o obligant a desallotjar les instal·lacions de mala manera als participants en les protestes. En una situació extraordinària, amb el sector asfixiat, és molt lamentable aquesta actitud. Nosaltres som llauradors i ramaders, no delinqüents, només volem que el sector agrari expresse les seues reivindicacions amb normalitat i sense voler ocasionar cap malestar a la societat».

Per què es manifesten els llauradors i ramaders valencians?

La principal qüestió que preocupa el camp valencià és la falta generalitzada de rendibilitat, que condiona el futur de les explotacions i posa en risc el principal manteniment econòmic de milers de famílies al nostre país.

Gran part d'aquesta pèrdua continuada de rendibilitat es deu a la combinació de diferents factors: d'una banda, els efectes sobre la productivitat i la competitivitat derivats de l'entrada en vigor de la PAC, de les diferents mesures contemplades en el Pacte Verd Europeu o la competència deslleial de les importacions de tercers països. Precisament per a frenar aquest darrer problema es reclama incorporar les clàusules espill en els tractats de lliure comerç per a afavorir la producció i comercialització en igualtat de condicions. «La UE ens utilitza com a moneda de canvi en temes polítics i després també afavoreix les grans empreses i fons d'inversió, que són els únics beneficiaris dels acords amb tercers països, amb inversions i normatives més laxes que les nostres. És un abús i un abandó

continu el que patim els professionals agraris europeus i es posa de manifest que la UE només treballa per a quatre grans empreses», assenyala Carles Peris, secretari general de La Unió.

D'altra banda, també cal destacar, com un altre gran problema, la gran diferència entre el que guanya la gran distribució i els productors per una llei estatal de la cadena alimentària que no assegura que el preu que perceben les persones llauradores i ramaderes estiga per damunt dels seus costos productius. I si a això li sumem el canvi climàtic, sobretot per la sequera, o el desmesurat increment dels costos de producció, que es veu agreujat per circumstàncies sobrevingudes com la guerra a Ucraïna, ja tenim el còctel definitiu.

Interlocució i diàleg sense compromisos

Enmig de tot aquesta allau de protestes, l'organització agrària majoritària en el camp valencià no ha deixat de reunir-se amb les diverses institucions. Amb el president de la Generalitat, Carlos Mazón, i el conseller d'Agricultura, José Luis Aguirre; amb l'expresident de la Generalitat, Ximo Puig; amb la delegada del Govern, Pilar Bernabé, per a traslladar les reivindicacions del sector a totes les administracions. La conclusió principal és que no hi ha cap compromís ferm i per això es plantejava un nou calendari de protestes. «Les mesures que ens han avançat de paraula són totalment insuficients i a més ens trobem amb un assetjament continu des de totes les instàncies com si no reconegueren que el nostre sector és cabdal en l'alimentació de les persones», assegura Carles Peris.

Peris va reclamar en aquest sentit «mesures reals i eficaces» i no anuncis «buits que aborden els problemes d'una manera superficial i no serveixen per a la magnitud de la crisi que travessa el sector productor».

Al ministre valencià d'Agricultura, Luis Planas, se li retrau que actua amb hipocresia apel·lant a la necessitat de diàleg entre les institucions europees i els llauradors i ramaders quan ell, a l'Estat espanyol, el restringeix en bloquejar les eleccions al camp, deixant discrecionalment fora de la interlocució institucional a l'organització estatal en la qual s'integra la Unió Llauradora i Ramadera, la Unió de Uniones, que ha acreditat de forma sobrada la seua representativitat i solvència amb el seu treball reivindicatiu en aquests anys, en les urnes allí on s'han celebrat consultes.

Però tampoc pot eludir la seua responsabilitat sobre els motius d'aquestes protestes el conseller d'Agricultura, José Luis Aguirre. «El nou equip de la Conselleria, després de huit mesos en el càrrec, no pot dedicar-se a llançar continuament pilotes fora, donant la culpa de tot a Madrid i Brussel·les, com si no fora responsabilitat seua també quan es poden fer coses en clau de política agrària autònoma», conclou Carles Peris.

“

Carles Peris, secretari general de la Unió, ha qualificat de «lamentable i desmesurada l'actitud de la policia en totes aquestes protestes»

Gran part d'aquesta pèrdua continuada de rendibilitat es deu als efectes sobre la productivitat i la competitivitat derivats de l'entrada en vigor de la PAC, de les diferents mesures contemplades en el Pacte Verd Europeu o la competència deslleial de les importacions de tercers països

El nou equip de la Conselleria, després de huit mesos en el càrrec, no pot dedicar-se a llançar continuament pilotes fora, donant la culpa de tot a Madrid i Brussel·les